

THE PALIVERSE PROJECT

Το σύμπαν της σοφίας του Βούδα

Ο Τριμερής Κανόνας (Tīrīṭaka)

Ο Κανόνας των Ομιλιών (Sutta Piṭaka)

3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών (3. Saṃyutta
Nikāya)

5. Το μεγάλο βιβλίο (5. Mahāvagga)

3. Συνδεδεμένες ομιλίες για τις εφαρμογές της μνήμης
(3. Satipaṭṭhānasamuttam)

[SN 47.1-104, PTS 5.141-5.191]

PaliVerse

3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών

5. Το μεγάλο βιβλίο

3. Συνδεδεμένες ομιλίες για τις εφαρμογές της μνήμης

1. Το κεφάλαιο για την Αμπαπάλι

1. Η ομιλία για την Αμπαπάλι

367. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Βεσάλι, στο άλσος της Αμπαπάλι. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Μοναχοί». «Σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο. Ο Ευλογημένος είπε αυτό:

«Αυτή είναι η μονόδρομη οδός, μοναχοί, για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στη συνείδηση διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτή είναι η μονόδρομη οδός, μοναχοί, για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

Αυτά είπε ο Ευλογημένος. Οι μοναχοί, ευχαριστημένοι, αγαλλίασαν με τα λόγια του Ευλογημένου. Πρώτο.

2. Η ομιλία για τη μνήμη

368. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Βεσάλι, στο άλσος της Αμπαπάλι. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Μοναχοί». «Σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο. Ο Ευλογημένος είπε αυτό:

«Μνήμων, μοναχοί, ένας μοναχός θα πρέπει να διαμένει, με πλήρη επίγνωση. Αυτή είναι η παραίνεσή μας προς εσάς. Και πώς, μοναχοί, ένας μοναχός είναι μνήμων; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα

νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Έτσι, μοναχοί, ένας μοναχός είναι μνήμων.

«Και πώς, μοναχοί, ένας μοναχός έχει πλήρη επίγνωση; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν προχωρεί και όταν επιστρέφει, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν κοιτάζει μπροστά και όταν κοιτάζει γύρω, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν λυγίζει και όταν τεντώνει, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν φορά τον διπλό χιτώνα, το κύπελλο και τον χιτώνα, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν τρώει, πίνει, μασά και γεύεται, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν αφοδεύει και ουρεί, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν περπατά, στέκεται, κάθεται, κοιμάται, είναι ξύπνιος, μιλά και σιωπά. Έτσι, μοναχοί, ένας μοναχός ενεργεί με πλήρη επίγνωση. Μνήμων, μοναχοί, ένας μοναχός θα πρέπει να διαμένει, με πλήρη επίγνωση. Αυτή είναι η παραίνεσή μας προς εσάς». Δεύτερο.

3. Η ομιλία για τον μοναχό

369. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Σαβάτθι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα. Τότε κάποιος μοναχός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, εκείνος ο μοναχός είπε στον Ευλογημένο: «Καλώς, σεβάσμιε κύριε, ας μου διδάξει ο Ευλογημένος συνοπτικά τη Διδασκαλία, ώστε εγώ, αφού ακούσω τη Διδασκαλία του Ευλογημένου, να παραμείνω μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος». «Ακριβώς έτσι, ωστόσο, κάποιοι ανόητοι άνθρωποι εδώ με παρακαλούν, και όταν η Διδασκαλία διδαχθεί, νομίζουν ότι πρέπει να με ακολουθούν». «Ας μου διδάξει, σεβάσμιε κύριε, ο Ευλογημένος συνοπτικά τη Διδασκαλία, ας διδάξει ο Καλότυχος συνοπτικά τη Διδασκαλία. Ίσως εγώ να κατανοήσω το νόημα αυτού που είπε ο Ευλογημένος, ίσως εγώ να γίνω κληρονόμος αυτού που είπε ο Ευλογημένος». «Γι' αυτό εσύ, μοναχέ, καθάρισε την αρχή στις καλές νοητικές καταστάσεις. Και ποια είναι η αρχή των καλών νοητικών καταστάσεων; Η πλήρως καθαρή ηθική και η ευθεία άποψη. Όταν λοιπόν σε σένα, μοναχέ, η ηθική θα είναι πλήρως καθαρή και η άποψη ευθεία, τότε εσύ, μοναχέ, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, θα αναπτύξεις τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης με τρεις τρόπους.

Ποιοι τέσσερις; Εδώ εσύ, μοναχέ, διαμένε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα εσωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· ή διαμένε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα εξωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· ή διαμένε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα εσωτερικά και εξωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Εσωτερικά ή στα αισθήματα... κ.λπ... εξωτερικά ή στα αισθήματα... κ.λπ... ή διαμένε παρατηρώντας τα αισθήματα στα αισθήματα εσωτερικά και εξωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Εσωτερικά ή στη συνείδηση... κ.λπ... εξωτερικά ή στη συνείδηση... κ.λπ... ή διαμένε παρατηρώντας τη συνείδηση στη συνείδηση εσωτερικά και εξωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Εσωτερικά ή στα νοητικά φαινόμενα... κ.λπ... εξωτερικά ή στα νοητικά φαινόμενα... κ.λπ... ή διαμένε παρατηρώντας τα

νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα εσωτερικά και εξωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Όταν λοιπόν εσύ, μοναχέ, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, αναπτύξεις έτσι αυτές τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης με τρεις τρόπους, τότε σε σένα, μοναχέ, όποια νύχτα ή ημέρα έρχεται, μόνο ανάπτυξη αναμένεται στις καλές νοητικές καταστάσεις, όχι παρακμή».

Τότε εκείνος ο μοναχός, αφού χάρηκε και ευχαρίστησε για τα λόγια του Ευλογημένου, σηκώθηκε από τη θέση του, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο, τον περιήλθε κρατώντας τον στα δεξιά του και έφυγε. Τότε εκείνος ο μοναχός, μένοντας μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος, σε σύντομο χρονικό διάστημα - για τον σκοπό που οι γιοι καλών οικογενειών σωστά αναχωρούν από την οικογενειακή ζωή στην άστεγη ζωή, αυτό το ανυπέρβλητο - τον τελικό στόχο της άγιας ζωής, έχοντας ο ίδιος κατανοήσει πλήρως με άμεση γνώση στην παρούσα ζωή, έχοντας επιτύχει, παραμένει. Γνώρισε άμεσα: «η γέννηση έχει εξαλειφθεί, η άγια ζωή έχει βιωθεί, αυτό που έπρεπε να γίνει έχει γίνει, δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο για αυτή την κατάσταση ύπαρξης». Και εκείνος ο μοναχός έγινε ένας από τους Άξιους. Τρίτη.

4. Η ομιλία για τη Σάλα

370. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στους Κοσάλα, στη Σάλα, σε ένα βραχμανικό χωριό. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς... κ.λπ... είπε αυτό:

«Εκείνοι, μοναχοί, οι μοναχοί που είναι νέοι, πρόσφατα αναχωρητές, που μόλις έχουν έρθει σε αυτή τη Διδασκαλία και τη μοναστική διαγωγή, αυτοί οι μοναχοί, μοναχοί, πρέπει να ενθαρρυνθούν, να εγκατασταθούν και να εδραιωθούν στην ανάπτυξη των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης. Ποιων τεσσάρων; Ελάτε εσείς, φίλοι, διαμείνετε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για τη γνώση του σώματος όπως πραγματικά είναι· στα αισθήματα διαμείνετε παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για τη γνώση των αισθημάτων όπως πραγματικά είναι· στη συνείδηση διαμείνετε παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για τη γνώση της συνείδησης όπως πραγματικά είναι· στα νοητικά φαινόμενα διαμείνετε παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για τη γνώση των νοητικών φαινομένων όπως πραγματικά είναι. Και εκείνοι, μοναχοί, οι μοναχοί που ασκούνται, που δεν έχουν φτάσει στον στόχο, που διαμένουν επιθυμώντας την ανυπέρβλητη ελευθερία από τις δεσμεύσεις, και αυτοί διαμένουν παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για την πλήρη κατανόηση του σώματος· στα αισθήματα διαμένουν παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για την πλήρη κατανόηση των αισθημάτων· στη συνείδηση διαμένουν παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για την πλήρη κατανόηση της συνείδησης· στα νοητικά φαινόμενα διαμένουν

παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για την πλήρη κατανόηση των νοητικών φαινομένων.

«Και εκείνοι, μοναχοί, οι μοναχοί που είναι Άξιοι, που έχουν εξαλείψει τις νοητικές διαφθορές, που έχουν ολοκληρώσει την άγια ζωή, που έχουν κάνει αυτό που έπρεπε να γίνει, που έχουν αποθέσει το φορτίο, που έχουν επιτύχει τον δικό τους σκοπό, που έχουν εξαλείψει πλήρως τους δεσμούς του γίγνεσθαι, πλήρως απελευθερωμένοι μέσω της τελικής γνώσης, και αυτοί διαμένουν παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, αποδεσμευμένοι από το σώμα· στα αισθήματα διαμένουν παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, αποδεσμευμένοι από τα αισθήματα· στη συνείδηση διαμένουν παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, αποδεσμευμένοι από τη συνείδηση· στα νοητικά φαινόμενα διαμένουν παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, αποδεσμευμένοι από τα νοητικά φαινόμενα.

«Εκείνοι, μοναχοί, οι μοναχοί που είναι νέοι, πρόσφατα αναχωρητές, που μόλις έχουν έρθει σε αυτή τη Διδασκαλία και τη μοναστική διαγωγή, αυτοί οι μοναχοί, μοναχοί, πρέπει να ενθαρρυνθούν, να εγκατασταθούν και να εδραιωθούν στην ανάπτυξη αυτών των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης». Τέταρτο.

5. Η ομιλία για τον σωρό του φαύλου

371. Προέλευση στη Σαβάττχι. Εκεί ο Ευλογημένος είπε αυτό: «Κάποιος λέγοντας "σωρός του φαύλου", μοναχοί, μιλώντας σωστά θα έλεγε τα πέντε νοητικά εμπόδια. Διότι αυτός είναι ολόκληρος ο σωρός του φαύλου, μοναχοί, δηλαδή - τα πέντε νοητικά εμπόδια. Ποια πέντε; Το νοητικό εμπόδιο της ηδονικής επιθυμίας, το νοητικό εμπόδιο του θυμού, το νοητικό εμπόδιο της νωθρότητας και υπνηλίας, το νοητικό εμπόδιο της ανησυχίας και τύφης, το νοητικό εμπόδιο της σκεπτικιστικής αμφιβολίας. Κάποιος λέγοντας "σωρός του φαύλου", μοναχοί, μιλώντας σωστά θα έλεγε αυτά τα πέντε νοητικά εμπόδια. Διότι αυτός είναι ολόκληρος ο σωρός του φαύλου, μοναχοί, δηλαδή - τα πέντε νοητικά εμπόδια.

Κάποιος λέγοντας "σωρός του καλού", μοναχοί, μιλώντας σωστά θα έλεγε τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Διότι αυτός είναι ολόκληρος ο σωρός του καλού, μοναχοί, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Κάποιος λέγοντας "σωρός του καλού", μοναχοί, μιλώντας σωστά θα έλεγε αυτές τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Διότι αυτός είναι ολόκληρος ο σωρός του καλού, μοναχοί, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης». Πέμπτο.

6. Η ομιλία για το γεράκι

372. «Κάποτε στο παρελθόν, μοναχοί, ένα γεράκι επιτέθηκε βίαια σε ένα ορτύκι και το άρπαξε. Τότε, μοναχοί, το ορτύκι, ενώ το έπαιρνε το γεράκι, θρηνούσε έτσι - 'Εμείς είμαστε άτυχοι, εμείς έχουμε λίγη αξία, που εμείς περιφερόμασταν σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο. Αν σήμερα εμείς περιφερόμασταν στον τόπο για συλλογή τροφής, στο δικό μας πατρικό πεδίο, αυτό το γεράκι δεν θα ήταν ικανό εναντίον μου, δηλαδή - για μάχη'. 'Και ποιος είναι για σένα, ορτύκι, ο τόπος για συλλογή τροφής, το δικό σου πατρικό πεδίο;' 'Δηλαδή - το οργωμένο χωράφι, ο τόπος με τους βώλους χώματος'». «Τότε, μοναχοί, το γεράκι, χωρίς να υπερηφανεύεται για τη δύναμή του, χωρίς να καυχιέται για τη δύναμή του, άφησε ελεύθερο το ορτύκι - 'Πήγαινε λοιπόν εσύ, ορτύκι, ακόμα κι αν πας εκεί δεν θα ξεφύγεις από μένα'».

«Τότε, μοναχοί, το ορτύκι, αφού πήγε στο οργωμένο χωράφι, στον τόπο με τους βώλους χώματος, αφού ανέβηκε σε έναν μεγάλο βώλο χώματος, στάθηκε προκαλώντας το γεράκι - 'Έλα τώρα σε μένα, γεράκι, έλα τώρα σε μένα, γεράκι'. Τότε, μοναχοί, εκείνο το γεράκι, χωρίς να υπερηφανεύεται για τη δύναμή του, χωρίς να καυχιέται για τη δύναμή του, αφού μάζεψε και τα δύο φτερά του, επιτέθηκε βίαια στο ορτύκι. Όταν όμως, μοναχοί, το ορτύκι κατάλαβε 'αυτό το γεράκι έχει έρθει πολύ κοντά σε μένα', τότε μπήκε μέσα σε εκείνον ακριβώς τον βώλο χώματος. Τότε, μοναχοί, το γεράκι εκεί ακριβώς χτύπησε το στήθος του. Έτσι πράγματι συμβαίνει, μοναχοί, σε αυτόν που περιφέρεται σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο.

«Γι' αυτό, μοναχοί, μην περιφέρεστε σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο. Σε αυτούς που περιφέρονται, μοναχοί, σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο, ο Μάρα θα βρει ευκαιρία, ο Μάρα θα βρει βάση. Και ποιος, μοναχοί, είναι ο ακατάλληλος τόπος για έναν μοναχό, το ξένο πεδίο; Δηλαδή - τα πέντε είδη αισθησιακής ηδονής. Ποια πέντε; Υλικές μορφές αντιληπτές από το μάτι, επιθυμητές, ελκυστικές, ευχάριστες, αγαπητές, συνδεδεμένες με την αισθησιακή ηδονή, δελεαστικές· ήχοι αντιληπτοί από το αυτί... κ.λπ... Οσμές αντιληπτές από τη μύτη... Γεύσεις αντιληπτές από τη γλώσσα... απτά αντικείμενα αντιληπτά από το σώμα, επιθυμητά, ελκυστικά, ευχάριστα, αγαπητά, συνδεδεμένα με την αισθησιακή ηδονή, δελεαστικά - αυτός, μοναχοί, είναι ο ακατάλληλος τόπος για έναν μοναχό, το ξένο πεδίο.

«Περιφέρεστε, μοναχοί, στον τόπο για συλλογή τροφής, στο δικό σας πατρικό πεδίο. Σε αυτούς που περιφέρονται, μοναχοί, στον τόπο για συλλογή τροφής, στο δικό τους πατρικό πεδίο, ο Μάρα δεν θα βρει ευκαιρία, ο Μάρα δεν θα βρει βάση. Και ποιος, μοναχοί, είναι ο τόπος για συλλογή τροφής για έναν μοναχό, το δικό του πατρικό πεδίο; Δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο - αυτός, μοναχοί, είναι ο τόπος για συλλογή τροφής για έναν μοναχό, το δικό του πατρικό πεδίο». Έκτο.

7. Η ομιλία για τον πίθηκο

373. «Υπάρχουν, μοναχοί, στα Ιμαλάια, τον βασιλιά των βουνών, δυσπρόσιτες και ανώμαλες περιοχές, όπου δεν υπάρχει διέλευση ούτε για μαϊμούδες ούτε για ανθρώπους. Υπάρχουν, μοναχοί, στα Ιμαλάια, τον βασιλιά των βουνών, δυσπρόσιτες και ανώμαλες περιοχές, όπου υπάρχει διέλευση για μαϊμούδες, αλλά όχι για ανθρώπους. Υπάρχουν, μοναχοί, στα Ιμαλάια, τον βασιλιά των βουνών, επίπεδα και γοητευτικά εδάφη, όπου υπάρχει διέλευση και για μαϊμούδες και για ανθρώπους. Εκεί, μοναχοί, οι κυνηγοί στήνουν κολλώδη παγίδα στα μονοπάτια των μαϊμούδων για να πιάσουν τις μαϊμούδες.

«Εκεί, μοναχοί, εκείνες οι μαϊμούδες που δεν είναι ανόητες από τη φύση τους και δεν είναι λαίμαργες από τη φύση τους, αυτές βλέποντας εκείνη την κολλώδη παγίδα την αποφεύγουν από μακριά. Αλλά εκείνη η μαϊμού που είναι ανόητη από τη φύση της και λαίμαργη από τη φύση της, αυτή αφού πλησιάσει εκείνη την κολλώδη παγίδα, την πιάνει με το χέρι. Αυτή εκεί δεσμεύεται. «Θα ελευθερώσω το χέρι μου», την πιάνει με το δεύτερο χέρι. Αυτή εκεί δεσμεύεται. «Θα ελευθερώσω και τα δύο χέρια μου», την πιάνει με το πόδι. Αυτή εκεί δεσμεύεται. «Θα ελευθερώσω και τα δύο χέρια μου και το πόδι», την πιάνει με το δεύτερο πόδι. Αυτή εκεί δεσμεύεται. «Θα ελευθερώσω και τα δύο χέρια μου και τα πόδια», την πιάνει με το ρύγχος. Αυτή εκεί δεσμεύεται. Έτσι λοιπόν, μοναχοί, αυτή η μαϊμού παγιδευμένη σε πέντε σημεία κείτεται θρηνώντας, έχοντας περιπέσει σε συμφορά, έχοντας περιπέσει σε καταστροφή, υποχείρια του κυνηγού. Αυτήν, μοναχοί, ο κυνηγός αφού την τρυπήσει, αφού την ρίξει σε εκείνα ακριβώς τα κάρβουνα από ξύλα, φεύγει όπου θέλει. Έτσι συμβαίνει, μοναχοί, σε αυτόν που περιφέρεται σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο.

«Γι' αυτό, μοναχοί, μην περιφέρεστε σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο. Σε αυτούς που περιφέρονται, μοναχοί, σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο, ο Μάρα θα βρει ευκαιρία, ο Μάρα θα βρει βάση. Και ποιος, μοναχοί, είναι ο ακατάλληλος τόπος για έναν μοναχό, το ξένο πεδίο; Δηλαδή - τα πέντε είδη αισθησιακής ηδονής. Ποια πέντε; Υλικές μορφές αντιληπτές από το μάτι, επιθυμητές, ελκυστικές, ευχάριστες, αγαπητές, συνδεδεμένες με την αισθησιακή ηδονή, δελεαστικές· ήχοι αντιληπτοί από το αυτί... κ.λπ... Οσμές αντιληπτές από τη μύτη... Γεύσεις αντιληπτές από τη γλώσσα... Απτά αντικείμενα αντιληπτά από το σώμα, επιθυμητά, ελκυστικά, ευχάριστα, αγαπητά, συνδεδεμένα με την αισθησιακή ηδονή, δελεαστικά. Αυτός, μοναχοί, είναι ο ακατάλληλος τόπος για έναν μοναχό, το ξένο πεδίο.

«Περιφέρεστε, μοναχοί, στον τόπο για συλλογή τροφής, στο δικό σας πατρικό πεδίο. Σε αυτούς που περιφέρονται, μοναχοί, στον τόπο για συλλογή τροφής, στο δικό τους πατρικό πεδίο, ο Μάρα δεν θα βρει ευκαιρία, ο Μάρα δεν θα βρει βάση. Και ποιος, μοναχοί, είναι ο τόπος για συλλογή τροφής για έναν μοναχό, το δικό του πατρικό πεδίο; Δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτός, μοναχοί, είναι ο τόπος για συλλογή τροφής για έναν μοναχό, το δικό του πατρικό πεδίο». Έβδομη.

8. Η ομιλία για τον μάγειρα

374. «Όπως, μοναχοί, ένας αδαής, άπειρος, ανίκανος μάγειρας θα υπηρετούσε έναν βασιλιά ή έναν βασιλικό υπουργό με διάφορα είδη σούπας - με ξινές, με πικρές, με καυτερές, με γλυκές, με αλκαλικές, με μη αλκαλικές, με αλμυρές, με άναλες.

«Αυτός ο αδαής, άπειρος, ανίκανος μάγειρας, μοναχοί, δεν αντιλαμβάνεται το χαρακτηριστικό του κυρίου του - 'αυτή η σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή σε αυτήν απλώνει το χέρι, ή από αυτήν παίρνει πολύ, ή αυτήν επαινεί. Η ξινή σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή στην ξινή απλώνει το χέρι, ή από την ξινή παίρνει πολύ, ή την ξινή επαινεί. Ή η πικρή σήμερα... ή η καυτερή σήμερα... ή η γλυκιά σήμερα... ή η αλκαλική σήμερα... ή η μη αλκαλική σήμερα... ή η αλμυρή σήμερα... ή η άναλη σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή στην άναλη απλώνει το χέρι, ή από την άναλη παίρνει πολύ, ή την άναλη επαινεί.'

«Αυτός ο αδαής, άπειρος, ανίκανος μάγειρας, μοναχοί, δεν είναι αποδέκτης ενδυμάτων, ούτε αποδέκτης μισθού, ούτε αποδέκτης δώρων. Για ποιο λόγο; Διότι, μοναχοί, αυτός ο αδαής, άπειρος, ανίκανος μάγειρας δεν αντιλαμβάνεται το χαρακτηριστικό του κυρίου του. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, μοναχοί, εδώ κάποιος αδαής, άπειρος, ανίκανος μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, η συνείδηση δεν αυτοσυγκεντρώνεται, οι ακαθαρσίες δεν εγκαταλείπονται. Αυτός δεν αντιλαμβάνεται εκείνο το χαρακτηριστικό. Στα αισθήματα διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, η συνείδηση δεν αυτοσυγκεντρώνεται, οι ακαθαρσίες δεν εγκαταλείπονται. Αυτός δεν αντιλαμβάνεται εκείνο το χαρακτηριστικό.

«Αυτός ο αδαής, άπειρος, ανίκανος μοναχός, μοναχοί, δεν είναι αποδέκτης ευχάριστων διαμονών στην παρούσα ζωή, ούτε αποδέκτης μνήμης και ενσυνειδητότητας. Για ποιο λόγο; Διότι, μοναχοί, αυτός ο αδαής, άπειρος, ανίκανος μοναχός δεν αντιλαμβάνεται το χαρακτηριστικό της συνείδησής του.

«Όπως, μοναχοί, ένας σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μάγειρας θα υπηρετούσε έναν βασιλιά ή έναν βασιλικό υπουργό με διάφορα είδη σούπας - με ξινές, με πικρές, με καυτερές, με γλυκές, με αλκαλικές, με μη αλκαλικές, με αλμυρές, με άναλες.

«Αυτός ο σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μάγειρας, μοναχοί, αντιλαμβάνεται το χαρακτηριστικό του κυρίου του - 'αυτή η σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή σε αυτήν απλώνει το χέρι, ή από αυτήν παίρνει πολύ, ή αυτήν επαινεί. Η ξινή σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή στην ξινή απλώνει το χέρι, ή από την ξινή παίρνει πολύ, ή την ξινή επαινεί. Ή η πικρή σήμερα... ή η καυτερή σήμερα... ή η γλυκιά σήμερα... ή η αλκαλική σήμερα... ή η μη αλκαλική σήμερα... ή η αλμυρή σήμερα... ή η άναλη σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή στην άναλη απλώνει το χέρι, ή από την άναλη παίρνει πολύ, ή την άναλη επαινεί.'

«Αυτός λοιπόν, μοναχοί, ο σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μάγειρας γίνεται αποδέκτης ρούχων, αποδέκτης μισθού, αποδέκτης δώρων. Για ποιο λόγο; Διότι, μοναχοί, αυτός ο σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μάγειρας μαθαίνει το χαρακτηριστικό του κυρίου του.

Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, μοναχοί, εδώ κάποιος σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, η συνείδηση αυτοσυγκεντρώνεται, οι ακαθαρσίες εγκαταλείπονται. Αυτός μαθαίνει εκείνο το χαρακτηριστικό. Στα αισθήματα διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει στα νοητικά φαινόμενα παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, η συνείδηση αυτοσυγκεντρώνεται, οι ακαθαρσίες εγκαταλείπονται. Αυτός μαθαίνει εκείνο το χαρακτηριστικό.

«Αυτός λοιπόν, μοναχοί, ο σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μοναχός γίνεται αποδέκτης ευχάριστων διαμονών στην παρούσα ζωή, γίνεται αποδέκτης μνήμης και ενσυνειδητότητας. Για ποιο λόγο; Διότι, μοναχοί, αυτός ο σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μοναχός μαθαίνει το χαρακτηριστικό της συνείδησής του.» Όγδοη.

9. Η ομιλία για τον ασθενή

375. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Βεσάλι, στο χωριό Βελούβα. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Ελάτε, μοναχοί, εισέλθετε στην απόσυρση κατά την βροχερή εποχή γύρω από τη Βεσάλι, όπου έχετε φίλους, όπου έχετε γνωστούς, όπου έχετε στενούς φίλους. Εγώ θα εισέλθω στην απόσυρση κατά την βροχερή εποχή εδώ ακριβώς, στο χωριό Βελούβα». «Ναι, σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο και εισήλθαν στην απόσυρση κατά την βροχερή εποχή γύρω από τη Βεσάλι, όπου είχαν φίλους, όπου είχαν γνωστούς, όπου είχαν στενούς φίλους. Ο Ευλογημένος όμως εισήλθε στην απόσυρση κατά την βροχερή εποχή εκεί ακριβώς, στο χωριό Βελούβα.

Τότε στον Ευλογημένο, που είχε εισέλθει στην απόσυρση κατά την βροχερή εποχή, εγέρθηκε σοβαρή ασθένεια· έντονα αισθήματα συνέβαιναν, κοντά στον θάνατο. Αυτά ο Ευλογημένος, μνήμων και με πλήρη επίγνωση, υπέμεινε χωρίς να ταλαιπωρείται. Τότε στον Ευλογημένο ήρθε αυτή η σκέψη: «Δεν είναι πρόπον για μένα αυτό, να επιτύχω το τελικό Νιμπάνα χωρίς να ενημερώσω τους συνοδούς, χωρίς να αποχαιρετήσω την Κοινότητα των μοναχών. Γιατί να μην αποβάλω αυτή την ασθένεια με ενεργητικότητα και να παραμείνω έχοντας καθορίσει τη ζωτική δραστηριότητα;» Τότε ο Ευλογημένος, αφού απέβαλε εκείνη την ασθένεια με ενεργητικότητα, παρέμεινε έχοντας καθορίσει τη ζωτική δραστηριότητα.

Τότε ο Ευλογημένος, αφού ανάρρωσε από την ασθένεια, πρόσφατα αναρρωμένος από την αρρώστια, βγήκε από τη διαμονή και κάθισε στο προετοιμασμένο κάθισμα στη σκιά του μοναστηριού. Τότε ο σεβάσμιος Άναντα πήγε προς τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Άναντα είπε στον Ευλογημένο: «Είδα, σεβάσμιε κύριε, την άνεση του Ευλογημένου· είδα, σεβάσμιε κύριε, την υπομονή του Ευλογημένου· είδα, σεβάσμιε κύριε, την ανάρρωση του Ευλογημένου. Αλλά, σεβάσμιε κύριε, το σώμα μου έγινε σαν μουδιασμένο· ούτε οι κατευθύνσεις δεν μου φαίνονται καθαρά· ούτε οι διδασκαλίες δεν μου έρχονται στον νου λόγω της αρρώστιας του Ευλογημένου. Αλλά,

σεβάσμιε κύριε, υπήρχε κάποια μικρή παρηγοριά: "Ο Ευλογημένος δεν θα επιτύχει το τελικό Νιμπάνα ακόμα, όχι μέχρι ο Ευλογημένος να πει κάτι σχετικά με την Κοινότητα των μοναχών"».

«Τι λοιπόν τώρα, Άναντα, η Κοινότητα των μοναχών προσδοκά κάτι από εμένα; Η Διδασκαλία, Άναντα, έχει διδαχθεί από εμένα χωρίς να κάνω διάκριση μεταξύ εσωτερικού και εξωτερικού. Δεν υπάρχει, Άναντα, για τον Τατχάγκατα κλειστή χούφτα του δασκάλου σχετικά με τις διδασκαλίες. Όποιος, Άναντα, θα σκεφτόταν έτσι - 'εγώ θα καθοδηγήσω την Κοινότητα των μοναχών' ή 'η Κοινότητα των μοναχών εξαρτάται από εμένα', αυτός, Άναντα, θα έλεγε κάτι σχετικά με την Κοινότητα των μοναχών. Στον Τατχάγκατα όμως, Άναντα, δεν υπάρχει τέτοια σκέψη - 'εγώ θα καθοδηγήσω την Κοινότητα των μοναχών' ή 'η Κοινότητα των μοναχών εξαρτάται από εμένα'. Γιατί λοιπόν, Άναντα, ο Τατχάγκατα να πει κάτι σχετικά με την Κοινότητα των μοναχών; Τώρα όμως εγώ, Άναντα, είμαι γηραιός, ηλικιωμένος, προχωρημένης ηλικίας, έχω διανύσει μεγάλη περίοδο και έχω φτάσει στο τέλος της ζωής μου. Η ηλικία μου τρέχει στα ογδόντα. Όπως, Άναντα, ένα παλιό κάρο συντηρείται με επιδέσμους· ακριβώς έτσι, Άναντα, θα έλεγα ότι το σώμα του Τατχάγκατα συντηρείται με επιδέσμους.

«Όταν, Άναντα, ο Τατχάγκατα, με τη μη προσοχή σε όλα τα σημάδια, με την παύση ορισμένων αισθημάτων, έχοντας επιτύχει την αυτοσυγκέντρωση του νου χωρίς σημάδια, διαμένει, πιο άνετο, Άναντα, εκείνη τη στιγμή είναι το σώμα του Τατχάγκατα. Επομένως, Άναντα, διαμένετε έχοντας τον εαυτό σας ως νησί, έχοντας τον εαυτό σας ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο.

«Και πώς, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει έχοντας τον εαυτό του ως νησί, έχοντας τον εαυτό του ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο; Εδώ, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο. Έτσι, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει έχοντας τον εαυτό του ως νησί, έχοντας τον εαυτό του ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο. Όποιοι, Άναντα, είτε τώρα είτε μετά τον θάνατό μου θα διαμένουν έχοντας τον εαυτό τους ως νησί, έχοντας τον εαυτό τους ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο· αυτοί θα είναι οι κορυφαίοι μοναχοί μου, Άναντα, όσοι είναι πρόθυμοι να εξασκηθούν». Ένατη.

10. Η ομιλία για το γυναικείο μοναστήρι

376. Τότε ο σεβάσμιος Άναντα, αφού ντύθηκε την πρωινή περίοδο της ημέρας και πήρε το κύπελλο και τους χιτώνες του, πήγε σε κάποιο γυναικείο μοναστήρι· αφού έφτασε, κάθισε στο προετοιμασμένο κάθισμα. Τότε αρκετές μοναχές πήγαν εκεί όπου

ήταν ο σεβάσμιος Άναντα· αφού πλησίασαν, απέδωσαν σεβασμό στον σεβάσμιο Άναντα και κάθισαν στο πλάι. Καθισμένες στο πλάι, εκείνες οι μοναχές είπαν στον σεβάσμιο Άναντα:

«Εδώ, σεβάσμιε Άναντα, αρκετές μοναχές που διαμένουν με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης αντιλαμβάνονται μεγάλη διάκριση από πριν σε μετά». «Έτσι είναι, αδελφές, έτσι είναι, αδελφές! Όποιος, αδελφές, μοναχός ή μοναχή διαμένει με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, γι' αυτόν αναμένεται - θα αντιληφθεί μεγάλη διάκριση από πριν σε μετά».

Τότε ο σεβάσμιος Άναντα, αφού δίδαξε, παρακίνησε, ενθάρρυνε και ευχαρίστησε εκείνες τις μοναχές με μια ομιλία για το Ντάμμα, σηκώθηκε από τη θέση του και έφυγε. Τότε ο σεβάσμιος Άναντα, αφού περπάτησε στη Σαβάτθι για προσφερόμενη τροφή, μετά το γεύμα, έχοντας επιστρέψει από τη συλλογή τροφής, πλησίασα τον Ευλογημένο· αφού πλησίασα, απέδωσα σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισα στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Άναντα είπε στον Ευλογημένο:

«Εδώ εγώ, σεβάσμιε κύριε, αφού ντύθηκα την πρωινή περίοδο της ημέρας και πήρα το κύπελλο και τους χιτώνες μου, πήγα σε κάποιο γυναικείο μοναστήρι· αφού έφτασα, κάθισα στο προετοιμασμένο κάθισμα. Τότε, σεβάσμιε κύριε, αρκετές μοναχές με πλησίασαν· αφού πλησίασαν, μου απέδωσαν σεβασμό και κάθισαν στο πλάι. Καθισμένες στο πλάι, σεβάσμιε κύριε, εκείνες οι μοναχές μου είπαν: "Εδώ, σεβάσμιε Άναντα, αρκετές μοναχές που διαμένουν με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης αντιλαμβάνονται μεγάλη διάκριση από πριν σε μετά". Όταν αυτό ειπώθηκε, σεβάσμιε κύριε, είπα σε εκείνες τις μοναχές: "Έτσι είναι, αδελφές, έτσι είναι, αδελφές! Όποιος, αδελφές, μοναχός ή μοναχή διαμένει με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, γι' αυτόν αναμένεται - θα αντιληφθεί μεγάλη διάκριση από πριν σε μετά"».

«Έτσι είναι, Άναντα, έτσι είναι, Άναντα! Όποιος, Άναντα, μοναχός ή μοναχή διαμένει με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, γι' αυτόν αναμένεται - θα αντιληφθεί μεγάλη διάκριση από πριν σε μετά».

«Σε ποιες τέσσερις; Εδώ, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, είτε εγείρεται πυρετός του πάθους στο σώμα με το σώμα ως αντικείμενο, είτε νωθρότητα του νου, είτε η συνείδηση διασκορπίζεται εξωτερικά. Τότε, Άναντα, από εκείνον τον μοναχό η συνείδηση πρέπει να κατευθυνθεί σε κάποιο εμπνευστικό αντικείμενο. Σε αυτόν που κατευθύνει τη συνείδηση σε κάποιο εμπνευστικό αντικείμενο, γεννιέται χαρά. Σε αυτόν που χαίρεται, γεννιέται αγαλλίαση. Σε αυτόν που έχει αγαλλίαση στον νου, το σώμα γαληνεύει. Αυτός που έχει γαλήνιο σώμα βιώνει ευτυχία. Σε αυτόν που είναι ευτυχισμένος, η συνείδηση αυτοσυγκεντρώνεται. Αυτός σκέφτεται έτσι - "Για όποιο σκοπό κατεύθυνα τη συνείδηση, αυτός ο σκοπός μου έχει επιτευχθεί. Λοιπόν, τώρα θα την αποσύρω". Αυτός την αποσύρει και δεν σκέφτεται λογισμούς ούτε συλλογίζεται. Κατανοεί: "Είμαι χωρίς λογισμό, χωρίς συλλογισμό, εσωτερικά μνήμων, είμαι ευτυχισμένος"».

«Επιπλέον, Άναντα, ένας μοναχός στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με

πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, είτε εγείρεται νοητικό αντικείμενο ως πυρετός στο σώμα, είτε νωθρότητα του νου, είτε η συνείδηση διασκορπίζεται εξωτερικά. Τότε, Άναντα, από εκείνον τον μοναχό η συνείδηση πρέπει να κατευθυνθεί σε κάποιο εμπνευστικό αντικείμενο. Σε αυτόν που κατευθύνει τη συνείδηση σε κάποιο εμπνευστικό αντικείμενο, γεννιέται χαρά. Σε αυτόν που χαίρεται, γεννιέται αγαλλίαση. Σε αυτόν που έχει αγαλλίαση στον νου, το σώμα γαληνεύει. Αυτός που έχει γαλήνιο σώμα βιώνει ευτυχία. Σε αυτόν που είναι ευτυχισμένος, η συνείδηση αυτοσυγκεντρώνεται. Αυτός σκέφτεται έτσι - "Για όποιο σκοπό κατεύθυνα τη συνείδηση, αυτός ο σκοπός μου έχει επιτευχθεί. Λοιπόν, τώρα θα την αποσύρω". Αυτός την αποσύρει και δεν σκέφτεται λογισμούς ούτε συλλογίζεται. 'Είμαι χωρίς λογισμό, χωρίς συλλογισμό, εσωτερικά μνήμων, είμαι ευτυχισμένος', κατανοεί. Έτσι λοιπόν, Άναντα, υπάρχει διαλογιστική ανάπτυξη με κατεύθυνση.

«Και πώς, Άναντα, υπάρχει διαλογιστική ανάπτυξη χωρίς κατεύθυνση; Εξωτερικά, Άναντα, ένας μοναχός μη κατευθύνοντας τη συνείδηση, κατανοεί 'η συνείδησή μου είναι μη κατευθυνόμενη εξωτερικά'. Έπειτα, από πίσω προς τα εμπρός, κατανοεί 'μη συσταλμένη, απελευθερωμένη, μη κατευθυνόμενη'. Και επίσης κατανοεί 'στο σώμα διαμένω παρατηρώντας το σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, είμαι ευτυχισμένος'. Εξωτερικά, Άναντα, ένας μοναχός μη κατευθύνοντας τη συνείδηση, κατανοεί 'η συνείδησή μου είναι μη κατευθυνόμενη εξωτερικά'. Έπειτα, από πίσω προς τα εμπρός, κατανοεί 'μη συσταλμένη, απελευθερωμένη, μη κατευθυνόμενη'. Και επίσης κατανοεί 'στα αισθήματα διαμένω παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, είμαι ευτυχισμένος'. Εξωτερικά, Άναντα, ένας μοναχός μη κατευθύνοντας τη συνείδηση, κατανοεί 'η συνείδησή μου είναι μη κατευθυνόμενη εξωτερικά'. Έπειτα, από πίσω προς τα εμπρός, κατανοεί 'μη συσταλμένη, απελευθερωμένη, μη κατευθυνόμενη'. Και επίσης κατανοεί 'στη συνείδηση διαμένω παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, είμαι ευτυχισμένος'. Εξωτερικά, Άναντα, ένας μοναχός μη κατευθύνοντας τη συνείδηση, κατανοεί 'η συνείδησή μου είναι μη κατευθυνόμενη εξωτερικά'. Έπειτα, από πίσω προς τα εμπρός, κατανοεί 'μη συσταλμένη, απελευθερωμένη, μη κατευθυνόμενη'. Και επίσης κατανοεί 'στα νοητικά φαινόμενα διαμένω παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, είμαι ευτυχισμένος'. Έτσι λοιπόν, Άναντα, υπάρχει διαλογιστική ανάπτυξη χωρίς κατεύθυνση.

«Έτσι λοιπόν, Άναντα, διδάχθηκε από εμένα η διαλογιστική ανάπτυξη με κατεύθυνση, διδάχθηκε η διαλογιστική ανάπτυξη χωρίς κατεύθυνση. Αυτό, Άναντα, που πρέπει να γίνει από τον Διδάσκαλο για τους μαθητές, αναζητώντας το καλό τους, με συμπόνια, από συμπόνια, αυτό έχει γίνει για εσάς από εμένα. Αυτές, Άναντα, είναι οι βάσεις των δένδρων, αυτές είναι οι άδειες οικίες! Διαλογίζεστε, Άναντα, μην αμελείτε· μην νιώσετε μετάνοια αργότερα! Αυτή είναι η παραίνεσή μας προς εσάς».

Αυτά είπε ο Ευλογημένος. Ο σεβάσμιος Άναντα, ευχαριστημένος, αγαλλίασε με τα λόγια του Ευλογημένου. Δέκατη.

Το κεφάλαιο της Αμπαπάλι, πρώτο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Η Αμπαπάλι, ο μνήμων μοναχός, η αίθουσα και ο σωρός του καλού· η οσμή του πτηνού, η μαϊμού, ο μάγειρας, ο ασθενής και το γυναικείο μοναστήρι.

2. Το κεφάλαιο για την Νάλαντα

1. Η ομιλία για τον μεγάλο άνθρωπο

377. Προέλευση στη Σαβάττι. Τότε ο σεβάσμιος Σαριπούττα πήγε προς τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Σαριπούττα είπε στον Ευλογημένο: «'Μεγάλος άνθρωπος, μεγάλος άνθρωπος', σεβάσμιε κύριε, λέγεται. Σε ποιο βαθμό, σεβάσμιε κύριε, κάποιος είναι μεγάλος άνθρωπος;» «Επειδή έχει απελευθερωμένο νου, Σαριπούττα, λέω 'μεγάλος άνθρωπος'. Επειδή δεν έχει απελευθερωμένο νου, λέω 'όχι μεγάλος άνθρωπος'.»

«Και πώς, Σαριπούττα, έχει κάποιος απελευθερωμένο νου; Εδώ, Σαριπούττα, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, η συνείδηση απαλλάσσεται από το πάθος, απελευθερώνεται από τις νοητικές διαφθορές μέσω της μη προσκόλλησης. Στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, η συνείδηση απαλλάσσεται από το πάθος, απελευθερώνεται από τις νοητικές διαφθορές μέσω της μη προσκόλλησης. Έτσι λοιπόν, Σαριπούττα, έχει κάποιος απελευθερωμένο νου. Επειδή έχει απελευθερωμένο νου, Σαριπούττα, λέω 'μεγάλος άνθρωπος'. Επειδή δεν έχει απελευθερωμένο νου, λέω 'όχι μεγάλος άνθρωπος'.» Πρώτο.

2. Η ομιλία για τη Ναλάντα

378. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Ναλάντα, στο άλσος μανγκοδέντρων του Παβάρικα. Τότε ο σεβάσμιος Σαριπούττα πήγε προς τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Σαριπούττα είπε στον Ευλογημένο: «Έτσι έχω πίστη, σεβάσμιε κύριε, στον Ευλογημένο! Δεν υπήρξε ούτε θα υπάρξει ούτε υπάρχει τώρα άλλος ασκητής ή βραχμάνος με μεγαλύτερη άμεση γνώση από τον Ευλογημένο, δηλαδή - σχετικά με την ανώτατη φώτιση». «Μεγαλειώδη πράγματι είναι αυτή η ρήση σαν ταύρου που είπες, Σαριπούττα, κατηγορηματική θέση πήρες, βρυχηθμό λιονταριού βρυχήθηκες - 'Έτσι έχω πίστη, σεβάσμιε κύριε, στον Ευλογημένο! Δεν υπήρξε ούτε θα υπάρξει ούτε υπάρχει τώρα άλλος ασκητής ή βραχμάνος με μεγαλύτερη άμεση γνώση από τον Ευλογημένο, δηλαδή - σχετικά με την ανώτατη φώτιση'».

«Μήπως, Σαριπούττα, εκείνοι οι Άξιοι, οι Πλήρως Αυτοφωτισμένοι που υπήρξαν στο παρελθόν, όλοι εκείνοι οι Ευλογημένοι είναι γνωστοί σε σένα, έχοντας περιλάβει τον νου τους με τον νου σου - 'εκείνοι οι Ευλογημένοι είχαν τέτοια ηθική', ή 'εκείνοι οι Ευλογημένοι είχαν τέτοια διδασκαλία', ή 'εκείνοι οι Ευλογημένοι είχαν τέτοια σοφία', ή 'εκείνοι οι Ευλογημένοι είχαν τέτοια διαμονή', ή 'εκείνοι οι Ευλογημένοι είχαν τέτοια απελευθέρωση';» «Όχι, σεβάσμιε κύριε»!

«Μήπως όμως, Σαριπούττα, εκείνοι οι Άξιοι, οι Πλήρως Αυτοφωτισμένοι που θα υπάρξουν στο μέλλον, όλοι εκείνοι οι Ευλογημένοι είναι γνωστοί σε σένα, έχοντας περιλάβει τον νου τους με τον νου σου - 'εκείνοι οι Ευλογημένοι θα έχουν τέτοια ηθική', ή 'εκείνοι οι Ευλογημένοι θα έχουν τέτοια διδασκαλία', ή 'εκείνοι οι Ευλογημένοι θα έχουν τέτοια σοφία', ή 'εκείνοι οι Ευλογημένοι θα έχουν τέτοια διαμονή', ή 'εκείνοι οι Ευλογημένοι θα έχουν τέτοια απελευθέρωση';» «Όχι, Σεβάσμιε Κύριε».

«Μήπως όμως, Σαριπούττα, εγώ τώρα, ο Άξιος, ο Πλήρως Αυτοφωτισμένος, είμαι γνωστός σε σένα, έχοντας περιλάβει τον νου μου με τον νου σου - 'ο Ευλογημένος έχει τέτοια ηθική', ή 'ο Ευλογημένος έχει τέτοια διδασκαλία', ή 'ο Ευλογημένος έχει τέτοια σοφία', ή 'ο Ευλογημένος έχει τέτοια διαμονή', ή 'ο Ευλογημένος έχει τέτοια απελευθέρωση';» «Όχι, Σεβάσμιε Κύριε».

«Εδώ λοιπόν, Σαριπούττα, δεν έχεις γνώση των νοητικών καταστάσεων των άλλων σχετικά με τους Άξιους, τους Πλήρως Αυτοφωτισμένους του παρελθόντος, του μέλλοντος και του παρόντος. Τότε γιατί αυτή η μεγαλειώδης ρήση σαν ταύρου ειπώθηκε από σένα, Σαριπούττα, κατηγορηματική θέση πήρες, βρυχηθμό λιονταριού βρυχήθηκες - 'Έτσι έχω πίστη, σεβάσμιε κύριε, στον Ευλογημένο! Δεν υπήρξε ούτε θα υπάρξει ούτε υπάρχει τώρα άλλος ασκητής ή βραχμάνος με μεγαλύτερη άμεση γνώση από τον Ευλογημένο, δηλαδή - σχετικά με την ανώτατη φώτιση';»

«Δεν έχω, σεβάσμιε κύριε, γνώση των νοητικών καταστάσεων των άλλων σχετικά με τους Άξιους, τους Πλήρως Αυτοφωτισμένους του παρελθόντος, του μέλλοντος και του παρόντος, αλλά η επαγωγή της Διδασκαλίας μου είναι γνωστή. Όπως, σεβάσμιε κύριε, μια συνοριακή πόλη ενός βασιλιά με γερά θεμέλια, με γερό τοίχο και πύλη, με μία πόρτα. Εκεί θα υπήρχε ένας θυρωρός σοφός, έμπειρος, ευφυής, που εμποδίζει τους αγνώστους και επιτρέπει την είσοδο στους γνωστούς. Αυτός, περπατώντας γύρω από την πόλη κατά μήκος του περιμετρικού μονοπατιού, δεν θα έβλεπε ούτε ρωγμή στον τοίχο ούτε άνοιγμα στον τοίχο, ακόμη ούτε τόσο μεγάλο ώστε να βγει μια γάτα. Θα σκεφτόταν - «Όλα τα μεγάλα πλάσματα που μπαίνουν ή βγαίνουν από αυτή την πόλη, όλα αυτά μπαίνουν ή βγαίνουν μόνο από αυτή την πόρτα». Ακριβώς έτσι, σεβάσμιε κύριε, η επαγωγή της Διδασκαλίας μου είναι γνωστή - 'Και εκείνοι, σεβάσμιε κύριε, που υπήρξαν στο παρελθόν Άξιοι, Πλήρως Αυτοφωτισμένοι, όλοι εκείνοι οι Ευλογημένοι, αφού εγκατέλειψαν τα πέντε νοητικά εμπόδια, τις ακαθαρσίες του νου που εξασθενίζουν τη σοφία, με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, αφού ανέπτυξαν τους επτά παράγοντες της φώτισης όπως πραγματικά είναι, αφυπνίστηκαν πλήρως στην ανυπέρβλητη πλήρη αυτοφώτιση. Και εκείνοι, σεβάσμιε κύριε, που θα υπάρξουν στο μέλλον Άξιοι, Πλήρως Αυτοφωτισμένοι, όλοι εκείνοι οι Ευλογημένοι, αφού εγκαταλείψουν τα πέντε νοητικά εμπόδια, τις ακαθαρσίες του νου που εξασθενίζουν τη σοφία, με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, αφού αναπτύξουν τους επτά παράγοντες της φώτισης όπως πραγματικά είναι, θα αφυπνιστούν πλήρως στην ανυπέρβλητη πλήρη αυτοφώτιση. Και ο Ευλογημένος, σεβάσμιε κύριε, τώρα, ο Άξιος, ο Πλήρως Αυτοφωτισμένος, αφού εγκατέλειψε τα πέντε νοητικά εμπόδια, τις ακαθαρσίες του νου που εξασθενίζουν τη σοφία, με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, αφού ανέπτυξε τους επτά παράγοντες της φώτισης όπως πραγματικά είναι, έχει αφυπνιστεί πλήρως στην ανυπέρβλητη πλήρη αυτοφώτιση'».

«Καλώς, καλώς, Σαριπούττα! Γι' αυτό, Σαριπούττα, να διδάσκεις συχνά αυτή την επεξήγηση της Διδασκαλίας στους μοναχούς, στις μοναχές, στους λαϊκούς ακολούθους και στις λαϊκές ακολούθους. Ακόμη και σε εκείνους τους ανόητους ανθρώπους, Σαριπούττα, που θα έχουν αβεβαιότητα ή αμφιβολία για τον Τατχάγκατα, αφού ακούσουν αυτή την επεξήγηση της Διδασκαλίας, η αβεβαιότητα ή η αμφιβολία τους για τον Τατχάγκατα θα εγκαταλειφθεί». Δεύτερο.

3. Η ομιλία για τον Τσουντα

379. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Σαβάτθι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Σαριπούττα διέμενε στους Μαγκάντα, στο χωριό Νάλακα, άρρωστος, ταλαιπωρημένος, βαριά ασθενής. Και ο δόκιμος Τσουντα ήταν ο συνοδός του σεβάσμιου Σαριπούττα.

Τότε ο σεβάσμιος Σαριπούττα επέτυχε το τελικό Νιμπάνα από εκείνη ακριβώς την ασθένεια. Τότε ο δόκιμος Τσουντα, αφού πήρε το κύπελλο και τους χιτώνες του σεβάσμιου Σαριπούττα, πήγε προς τη Σαβάτθι, το άλσος του Τζέτα, το μοναστήρι του Ανάθαπίντικα, εκεί όπου ήταν ο σεβάσμιος Άναντα· αφού πλησίασε, απέδωσε σεβασμό στον σεβάσμιο Άναντα και κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο δόκιμος Τσουντα είπε στον σεβάσμιο Άναντα: «Ο σεβάσμιος, σεβάσμιε κύριε, Σαριπούττα επέτυχε το τελικό Νιμπάνα. Αυτό είναι το κύπελλο και οι χιτώνες του».

«Υπάρχει πράγματι, φίλε Τσουντα, αυτή η αφορμή συζήτησης για να δούμε τον Ευλογημένο. Έλα, φίλε Τσουντα, ας πάμε εκεί όπου είναι ο Ευλογημένος· αφού πλησιάσουμε, θα αναφέρουμε αυτό το θέμα στον Ευλογημένο». «Ναι, σεβάσμιε κύριε», απάντησε ο δόκιμος Τσουντα στον σεβάσμιο Άναντα.

Τότε ο σεβάσμιος Άναντα και ο δόκιμος Τσουντα πήγαν εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασαν, απέδωσαν σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισαν στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Άναντα είπε στον Ευλογημένο: «Αυτός, σεβάσμιε κύριε, ο δόκιμος Τσουντα λέει έτσι: 'Ο σεβάσμιος, σεβάσμιε κύριε, Σαριπούττα επέτυχε το τελικό Νιμπάνα· αυτό είναι το κύπελλο και οι χιτώνες του'. Αλλά, σεβάσμιε κύριε, το σώμα μου έγινε σαν μουδιασμένο· ούτε οι κατευθύνσεις δεν μου φαίνονται καθαρά· ούτε οι διδασκαλίες δεν μου έρχονται στον νου, ακούγοντας ότι 'ο σεβάσμιος Σαριπούττα επέτυχε το τελικό Νιμπάνα'».

«Μήπως, Άναντα, ο Σαριπούττα επέτυχε το τελικό Νιμπάνα παίρνοντας μαζί του το συνάθροισμα της ηθικής, ή επέτυχε το τελικό Νιμπάνα παίρνοντας μαζί του το συνάθροισμα της αυτοσυγκέντρωσης, ή επέτυχε το τελικό Νιμπάνα παίρνοντας μαζί του το συνάθροισμα της σοφίας, ή επέτυχε το τελικό Νιμπάνα παίρνοντας μαζί του το συνάθροισμα της απελευθέρωσης, ή επέτυχε το τελικό Νιμπάνα παίρνοντας μαζί του το συνάθροισμα της γνώσης και ενόρασης της απελευθέρωσης;» «Όχι βέβαια, σεβάσμιε κύριε, ο σεβάσμιος Σαριπούττα δεν επέτυχε το τελικό Νιμπάνα παίρνοντας μαζί του το συνάθροισμα της ηθικής, ή το συνάθροισμα της αυτοσυγκέντρωσης... κ.λπ... ή το συνάθροισμα της σοφίας... ή το συνάθροισμα της απελευθέρωσης... ή επέτυχε το τελικό Νιμπάνα παίρνοντας μαζί του το συνάθροισμα της γνώσης και ενόρασης της απελευθέρωσης. Αλλά, σεβάσμιε κύριε, ο σεβάσμιος Σαριπούττα ήταν νουθετητής, κυριευμένος από πόθο, διδάσκαλος, επιδεικνύων, παρακινητής, ενθαρρυντής, ευχαριστών, ακούραστος στη διδαχή της Διδασκαλίας, υποστηρικτής των συντρόφων στην άγια ζωή. Εμείς αναθυμούμαστε τη θρεπτική ουσία της Διδασκαλίας, τον πλούτο της Διδασκαλίας, την υποστήριξη της Διδασκαλίας του

σεβάσμιου Σαριπούττα».

«Δεν σου το είπα αυτό, Άναντα, εκ των προτέρων -'από όλα τα αγαπημένα και ευχάριστα υπάρχει χωρισμός, αποχωρισμός, μεταβολή. Πώς θα μπορούσε να είναι δυνατόν εδώ, Άναντα! Αυτό που έχει γεννηθεί, που έχει δημιουργηθεί, που είναι συνθηκοκρατημένο, που έχει τη φύση της αποσύνθεσης, αυτό βεβαίως να μην αποσυντεθεί - αυτό είναι αδύνατον. Όπως, Άναντα, ενός μεγάλου δέντρου που στέκεται και έχει ουσία, ο μεγαλύτερος κλάδος θα αποσυντεθεί· ακριβώς έτσι, Άναντα, της μεγάλης κοινότητας μοναχών που στέκεται και έχει ουσία, ο Σαριπούττα επέτυχε το τελικό Νιμπάνα. Πώς θα μπορούσε να είναι δυνατόν εδώ, Άναντα! Αυτό που έχει γεννηθεί, που έχει δημιουργηθεί, που είναι συνθηκοκρατημένο, που έχει τη φύση της αποσύνθεσης, αυτό βεβαίως να μην αποσυντεθεί - αυτό είναι αδύνατον. Επομένως, Άναντα, διαμένετε έχοντας τον εαυτό σας ως νησί, έχοντας τον εαυτό σας ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο.

«Και πώς, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει έχοντας τον εαυτό του ως νησί, έχοντας τον εαυτό του ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο; Εδώ, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Έτσι, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει έχοντας τον εαυτό του ως νησί, έχοντας τον εαυτό του ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο. Όποιοι, Άναντα, είτε τώρα είτε μετά τον θάνατό μου θα διαμένουν έχοντας τον εαυτό τους ως νησί, έχοντας τον εαυτό τους ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο· αυτοί θα είναι οι κορυφαίοι μοναχοί μου, Άναντα, όσοι είναι πρόθυμοι να εξασκηθούν». Τρίτη.

4. Η ομιλία για την Ουκκατσέλα

380. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στους Βατζτζί, στην Ουκκατσέλα, στην όχθη του ποταμού Γάγγη, μαζί με μια μεγάλη κοινότητα μοναχών, λίγο μετά την επίτευξη του τελικού Νιμπάνα του Σαριπούττα και του Μογκαλλάνα. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος καθόταν στο ύπαιθρο περιστοιχισμένος από την Κοινότητα μοναχών.

Τότε ο Ευλογημένος, αφού κοίταξε την Κοινότητα των μοναχών που ήταν σιωπηλή, απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Αυτή η συνέλευση, μοναχοί, μου φαίνεται σαν κενή τώρα που ο Σαριπούττα και ο Μογκαλλάνα έχουν επιτύχει το τελικό Νιμπάνα. Η συνέλευσή μου, μοναχοί, δεν είναι κενή, δεν υπάρχει ανησυχία για εκείνη την κατεύθυνση, στην οποία κατεύθυνση διαμένουν ο Σαριπούττα και ο Μογκαλλάνα. Όσοι, μοναχοί, υπήρξαν στο παρελθόν Άξιοι, Πλήρως Αυτοφωτισμένοι, και εκείνων των Ευλογημένων το ζεύγος μαθητών ήταν ακριβώς ένα τέτοιο ανώτατο - όπως ο δικός μου Σαριπούττα και Μογκαλλάνα. Όσοι, μοναχοί, θα υπάρξουν στο μέλλον Άξιοι, Πλήρως Αυτοφωτισμένοι, και εκείνων των Ευλογημένων το ζεύγος μαθητών θα είναι ακριβώς ένα τέτοιο ανώτατο - όπως ο δικός μου Σαριπούττα και

Μογκαλλάνα. Θαυμαστό, μοναχοί, για τους μαθητές! Εκπληκτικό, μοναχοί, για τους μαθητές! Αυτοί πράγματι θα ακολουθούν τη διδασκαλία του Διδασκάλου, θα ακολουθούν τη νουθεσία, και θα είναι αγαπητοί στις τέσσερις συνελεύσεις, ευχάριστοι, σεβαστοί και αξιοσέβαστοι! Θαυμαστό, μοναχοί, για τον Τατχάγκατα, εκπληκτικό, μοναχοί, για τον Τατχάγκατα! Όταν πράγματι ένα τέτοιο ζεύγος μαθητών έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα, δεν υπάρχει λύπη ή θρήνος για τον Τατχάγκατα! Πώς θα μπορούσε να είναι δυνατόν εδώ, μοναχοί! Αυτό που έχει γεννηθεί, που έχει δημιουργηθεί, που είναι συνθηκοκρατημένο, που έχει τη φύση της αποσύνθεσης, αυτό βεβαίως να μην αποσυντεθεί - αυτό είναι αδύνατον. Όπως, μοναχοί, ενός μεγάλου δέντρου που στέκεται και έχει ουσία, οι μεγαλύτεροι κλάδοι θα αποσυντεθούν· ακριβώς έτσι, μοναχοί, της μεγάλης κοινότητας μοναχών που στέκεται και έχει ουσία, ο Σαριπούττα και ο Μογκαλλάνα έχουν επιτύχει το τελικό Νιμπάνα. Πώς θα μπορούσε να είναι δυνατόν εδώ, μοναχοί! Αυτό που έχει γεννηθεί, που έχει δημιουργηθεί, που είναι συνθηκοκρατημένο, που έχει τη φύση της αποσύνθεσης, αυτό βεβαίως να μην αποσυντεθεί - αυτό είναι αδύνατον. Γι' αυτό, μοναχοί, διαμένετε έχοντας τον εαυτό σας ως νησί, έχοντας τον εαυτό σας ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο.

«Και πώς, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει έχοντας τον εαυτό του ως νησί, έχοντας τον εαυτό του ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Έτσι, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει έχοντας τον εαυτό του ως νησί, έχοντας τον εαυτό του ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο. Όποιοι, μοναχοί, είτε τώρα είτε μετά τον θάνατό μου θα διαμένουν έχοντας τον εαυτό τους ως νησί, έχοντας τον εαυτό τους ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο· αυτοί θα είναι οι κορυφαίοι μοναχοί μου, μοναχοί, όσοι είναι πρόθυμοι να εξασκηθούν». Τέταρτο.

5. Η ομιλία για τον Μπαχίγια

381. Προέλευση στη Σαβάττι. Τότε ο σεβάσμιος Μπαχίγια πήγε προς τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Μπαχίγια είπε στον Ευλογημένο: «Καλώς, σεβάσμιε κύριε, ας μου διδάξει ο Ευλογημένος συνοπτικά τη Διδασκαλία, ώστε εγώ, αφού ακούσω τη Διδασκαλία του Ευλογημένου, να παραμείνω μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος». «Γι' αυτό εσύ, Μπαχίγια, καθάρισε την αρχή στις καλές νοητικές καταστάσεις. Και ποια είναι η αρχή των καλών νοητικών καταστάσεων; Η πλήρως καθαρή ηθική και η ευθεία άποψη. Όταν λοιπόν σε σένα, Μπαχίγια, η ηθική θα είναι πλήρως καθαρή και η άποψη ευθεία, τότε εσύ, Μπαχίγια, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, θα αναπτύξεις τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

«Ποιες τέσσερις; Εδώ εσύ, Μπαχίγια, διαμένε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... διαμένε παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Όταν λοιπόν εσύ, Μπαχίγια, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, αναπτύξεις έτσι αυτές τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, τότε σε σένα, Μπαχίγια, όποια νύχτα ή ημέρα έρχεται, μόνο ανάπτυξη αναμένεται στις καλές νοητικές καταστάσεις, όχι παρακμή».

Τότε ο σεβάσμιος Μπαχίγια, αφού χάρηκε και ευχαρίστησε για τα λόγια του Ευλογημένου, σηκώθηκε από τη θέση του, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο, τον περιήλθε κρατώντας τον στα δεξιά του και έφυγε. Τότε ο σεβάσμιος Μπαχίγια, μένοντας μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος, σε σύντομο χρονικό διάστημα - για τον σκοπό που οι γιοι καλών οικογενειών σωστά αναχωρούν από την οικογενειακή ζωή στην άστεγη ζωή, αυτό το ανυπέρβλητο - τον τελικό στόχο της άγιας ζωής, έχοντας ο ίδιος κατανοήσει πλήρως με άμεση γνώση στην παρούσα ζωή, έχοντας επιτύχει, παρέμεινε. Γνώρισε άμεσα: «η γέννηση έχει εξαλειφθεί, η άγια ζωή έχει βιωθεί, αυτό που έπρεπε να γίνει έχει γίνει, δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο για αυτή την κατάσταση ύπαρξης». Και ο σεβάσμιος Μπαχίγια έγινε ένας από τους Άξιους. Πέμπτο.

6. Η ομιλία για τον Ούττιγια

382. Προέλευση στη Σαβάττι. Τότε ο σεβάσμιος Ούττιγια πλησίασε τον Ευλογημένο... κ.λπ... Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Ούττιγια είπε στον Ευλογημένο: «Καλώς, σεβάσμιε κύριε, ας μου διδάξει ο Ευλογημένος συνοπτικά τη Διδασκαλία, ώστε εγώ, αφού ακούσω τη Διδασκαλία του Ευλογημένου, να παραμείνω μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος». «Γι' αυτό εσύ, Ούττιγια, καθάρισε την αρχή στις καλές νοητικές καταστάσεις. Και ποια είναι η αρχή των καλών νοητικών καταστάσεων; Η πλήρως καθαρή ηθική και η ευθεία άποψη. Όταν λοιπόν σε σένα, Ούττιγια, η ηθική θα είναι πλήρως καθαρή και η άποψη ευθεία, τότε εσύ, Ούττιγια, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, θα αναπτύξεις τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

«Ποιες τέσσερις; Εδώ εσύ, Ούττιγια, διαμένε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... διαμένε παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Όταν λοιπόν εσύ, Ούττιγια, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, αναπτύξεις έτσι αυτές τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, τότε εσύ, Ούττιγια, θα φτάσεις στην πέρα όχθη της επικράτειας του θανάτου».

Τότε ο σεβάσμιος Ούττιγια, αφού χάρηκε και ευχαρίστησε για τα λόγια του Ευλογημένου, σηκώθηκε από τη θέση του, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο, τον περιήλθε κρατώντας τον στα δεξιά του και έφυγε. Τότε ο σεβάσμιος Ούττιγια, μένοντας μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος, σε σύντομο χρονικό διάστημα - για τον σκοπό που οι γιοι καλών οικογενειών σωστά αναχωρούν από την οικογενειακή ζωή στην άστεγη ζωή, αυτό το ανυπέρβλητο - τον

τελικό στόχο της άγιας ζωής, έχοντας ο ίδιος κατανοήσει πλήρως με άμεση γνώση στην παρούσα ζωή, έχοντας επιτύχει, παρέμεινε. Γνώρισε άμεσα: «η γέννηση έχει εξαλειφθεί, η άγια ζωή έχει βιωθεί, αυτό που έπρεπε να γίνει έχει γίνει, δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο για αυτή την κατάσταση ύπαρξης». Και ο σεβάσμιος Ούττιγια έγινε ένας από τους Άξιους. Έκτο.

7. Η ομιλία για τον ευγενή

383. «Αυτές οι τέσσερις, μοναχοί, εφαρμογές της μνήμης όταν αναπτυχθούν και καλλιεργηθούν, είναι ευγενείς, οδηγούντες στην απελευθέρωση, οδηγούν αυτόν που τις ακολουθεί στην πλήρη εξάλειψη του πόνου. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτές, μοναχοί, οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης όταν αναπτυχθούν και καλλιεργηθούν, είναι ευγενείς, οδηγούντες στην απελευθέρωση, οδηγούν αυτόν που τις ακολουθεί στην πλήρη εξάλειψη του πόνου». Έβδομη.

8. Η ομιλία για τον Βράχμα

384. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στην Ουρουβέλα, στην όχθη του ποταμού Νεραντζαρά, κάτω από την ινδοσυκιά του γιδοβοσκού, αμέσως μετά τον πλήρη φωτισμό του. Τότε στον Ευλογημένο, που είχε μεταβεί σε ιδιωτικό χώρο και ήταν σε απομόνωση, εγέρθηκε αυτός ο αναλογισμός στο νου: «Αυτή είναι η μονόδρομη οδός για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

«Ποιες τέσσερις; Ένας μοναχός θα διέμενε στο σώμα παρατηρώντας το σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· ή ένας μοναχός στα αισθήματα... κ.λπ... ή ένας μοναχός στη συνείδηση... κ.λπ... ή ένας μοναχός θα διέμενε στα νοητικά φαινόμενα παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτή είναι η μονόδρομη οδός για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

Τότε ο Βράχμα Σαχάμπατι, αφού αντιλήφθηκε με τον νου του τον αναλογισμό του νου του Ευλογημένου - όπως ακριβώς ένας δυνατός άνδρας θα άπλωνε το λυγισμένο χέρι του ή θα λύγιζε το απλωμένο χέρι του, ακριβώς έτσι - εξαφανίστηκε από τον κόσμο του Βράχμα και εμφανίστηκε μπροστά στον Ευλογημένο. Τότε ο Βράχμα Σαχάμπατι, αφού τακτοποίησε τον άνω χιτώνα του πάνω από τον έναν ώμο, αφού χαιρέτησε με ενωμένες παλάμες προς την κατεύθυνση του Ευλογημένου, είπε στον Ευλογημένο: «Έτσι είναι, Ευλογημένε, έτσι είναι, Καλότυχε! Αυτή είναι η μονόδρομη οδός, σεβάσμιε κύριε, για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις

εφαρμογές της μνήμης».

«Ποιες τέσσερις; Ένας μοναχός, σεβάσμιε κύριε, θα διέμενε στο σώμα παρατηρώντας το σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· ή, σεβάσμιε κύριε, ένας μοναχός στα αισθήματα... κ.λπ... ή, σεβάσμιε κύριε, ένας μοναχός στη συνείδηση... κ.λπ... ή, σεβάσμιε κύριε, ένας μοναχός θα διέμενε στα νοητικά φαινόμενα παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτή είναι η μονόδρομη οδός, σεβάσμιε κύριε, για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάννα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

Αυτά είπε ο Βράχμα Σαχάμπατι. Αφού είπε αυτά, είπε επιπλέον αυτό:

«Αυτός που βλέπει την εξάλειψη της γέννησης ως το τέλος, επιθυμώντας την ευημερία, κατανοεί τη μονόδρομη οδό· με αυτή την οδό διέβησαν πριν, θα διαβούν και όσοι διαβαίνουν τη νοητική πλημμύρα». Όγδοη.

9. Η ομιλία για τη Σεντάκα

385. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στους Σούμπα· Σεντάκα ήταν το όνομα μιας κωμόπολης των Σούμπα. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Κάποτε στο παρελθόν, μοναχοί, ένας ακροβάτης με μπαμπού, αφού ύψωσε το μπαμπού, απευθύνθηκε στη μαθητευόμενη Μενταχαθαλικά: "Έλα εσύ, αγαπητή Μενταχαθαλικά, αφού ανεβείς στο μπαμπού, στάσου πάνω στους ώμους μου". "Ναι, δάσκαλε", μοναχοί, η μαθητευόμενη Μενταχαθαλικά, αφού απάντησε στον ακροβάτη με μπαμπού, αφού ανέβηκε στο μπαμπού, στάθηκε πάνω στους ώμους του δασκάλου. Τότε, μοναχοί, ο ακροβάτης με μπαμπού είπε στη μαθητευόμενη Μενταχαθαλικά: "Εσύ, αγαπητή Μενταχαθαλικά, προστάτεψέ με, εγώ θα σε προστατεύσω. Έτσι εμείς, αμοιβαία φυλαγμένοι, αμοιβαία προστατευμένοι, θα επιδείξουμε τις τέχνες μας, θα κερδίσουμε κέρδος, και θα κατεβούμε με ασφάλεια από το μπαμπού". Όταν αυτό ειπώθηκε, μοναχοί, η μαθητευόμενη Μενταχαθαλικά είπε στον ακροβάτη με μπαμπού: "Όμως αυτό, δάσκαλε, δεν θα είναι έτσι. Εσύ, δάσκαλε, προστάτεψε τον εαυτό σου, εγώ θα προστατεύσω τον εαυτό μου. Έτσι εμείς, αυτοφυλαγμένοι, αυτοπροστατευμένοι, θα επιδείξουμε τις τέχνες μας, θα κερδίσουμε κέρδος, και θα κατεβούμε με ασφάλεια από το μπαμπού"». «Αυτή είναι η σωστή μέθοδος εκεί», είπε ο Ευλογημένος, «όπως η μαθητευόμενη Μενταχαθαλικά είπε στον δάσκαλο. "Θα προστατεύσω τον εαυτό μου", μοναχοί, έτσι πρέπει να ασκείται η εφαρμογή της μνήμης. "Θα προστατεύσω τους άλλους", έτσι πρέπει να ασκείται η εφαρμογή της μνήμης. Προστατεύοντας τον εαυτό του, μοναχοί, κάποιος προστατεύει τους άλλους· προστατεύοντας τους άλλους, προστατεύει τον εαυτό του».

«Και πώς, μοναχοί, προστατεύοντας τον εαυτό του κάποιος προστατεύει τους άλλους; Με την άσκηση, με την ανάπτυξη, με τη συχνή πρακτική -έτσι λοιπόν, μοναχοί, προστατεύοντας τον εαυτό του κάποιος προστατεύει τους άλλους. Και πώς, μοναχοί, προστατεύοντας τους άλλους κάποιος προστατεύει τον εαυτό του; Με την υπομονή, με τη μη βία, με τη φιλική διάθεση, με τη συμπάθεια - έτσι λοιπόν, μοναχοί,

προστατεύοντας τους άλλους κάποιος προστατεύει τον εαυτό του. "Θα προστατεύσω τον εαυτό μου", μοναχοί, έτσι πρέπει να ασκείται η εφαρμογή της μνήμης· "θα προστατεύσω τους άλλους", έτσι πρέπει να ασκείται η εφαρμογή της μνήμης. Προστατεύοντας τον εαυτό του, μοναχοί, κάποιος προστατεύει τους άλλους· προστατεύοντας τους άλλους, προστατεύει τον εαυτό του». Ένατη.

10. Η ομιλία για την ομορφότερη της χώρας

386. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στους Σούμπα· Σεντάκα ήταν το όνομα μιας κωμόπολης των Σούμπα. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Μοναχοί». «Σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο. Ο Ευλογημένος είπε αυτό:

«Όπως, μοναχοί, 'η ωραιότερη γυναίκα της χώρας, η ωραιότερη γυναίκα της χώρας', μοναχοί, θα συναθροίζοταν ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων. 'Αυτή η ωραιότερη γυναίκα της χώρας είναι υπέρτατη στον χορό, υπέρτατη στο τραγούδι. Η ωραιότερη γυναίκα της χώρας χορεύει και τραγουδάει', μοναχοί, ακόμη περισσότερο θα συναθροίζοταν ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων. Τότε θα ερχόταν ένας άνθρωπος που επιθυμεί να ζήσει, που επιθυμεί να μην πεθάνει, που επιθυμεί την ευτυχία, που αποστρέφεται τον πόνο. Θα του έλεγαν έτσι - 'Αυτό είναι για σένα, ε άνθρωπε, ένα κύπελλο λαδιού γεμάτο μέχρι το χείλος που πρέπει να μεταφερθεί ανάμεσα στη μεγάλη συνάθροιση και ανάμεσα στην ωραιότερη γυναίκα της χώρας. Και ένας άνθρωπος με υψωμένο ξίφος θα σε ακολουθεί από κοντά. Όπου θα χύσεις έστω και λίγο, εκεί θα σου κόψει το κεφάλι.' Τι νομίζετε, μοναχοί, θα αγνοούσε άραγε εκείνος ο άνθρωπος εκείνο το κύπελλο λαδιού και θα επιδιόταν σε αμέλεια προς τα έξω;» «Όχι, Σεβάσμιε Κύριε».

«Αυτή η παρομοίωση έγινε από μένα, μοναχοί, για να γίνει κατανοητό το νόημα. Και αυτό είναι το νόημα εδώ - 'το κύπελλο λαδιού γεμάτο μέχρι το χείλος', μοναχοί, αυτή είναι ονομασία της μνήμης επί του σώματος. Γι' αυτό, μοναχοί, πρέπει να εξασκείστε έτσι - 'η μνήμη επί του σώματος θα αναπτυχθεί από εμάς, θα καλλιεργηθεί, θα γίνει όχημα, θα γίνει θεμέλιο, θα εδραιωθεί, θα εξασκηθεί και θα καλά ξεκινήσει'. Έτσι πρέπει να εξασκείστε, μοναχοί». Δέκατη.

Το κεφάλαιο της Ναλάντα, δεύτερο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Ο μεγάλος άνθρωπος, η Νάλαντα, ο Τσουνδα και ο χιτώνας και ο Μπαχίγια· ο Ούττιγια, ο ευγενής, ο Βράχμα, η Σεντάκα και με τη χώρα.

3. Το κεφάλαιο για την ηθική και τη διάρκεια

1. Η ομιλία για την ηθική

387. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο σεβάσμιος Άναντα και ο σεβάσμιος Μπάντα διέμεναν στην Παταλίπουττα, στο μοναστήρι Κουκκούτα. Τότε ο σεβάσμιος Μπάντα, την απογευματινή περίοδο της ημέρας, αφού βγήκε από την απομόνωση, πλησίασε τον σεβάσμιο Άναντα· αφού πλησίασε, χαιρέτησε τον σεβάσμιο Άναντα. Αφού ολοκλήρωσε την ευγενική και αξιομνημόνευτη συζήτηση, κάθισε στο πλάι.

Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Μπάντα είπε στον σεβάσμιο Άναντα: «Αυτές οι επιδέξιες ηθικές αρχές, φίλε Άναντα, που έχουν δηλωθεί από τον Ευλογημένο, για ποιον σκοπό έχουν δηλωθεί αυτές οι επιδέξιες ηθικές αρχές από τον Ευλογημένο;»

«Καλώς, καλώς, φίλε Μπάντα! Εξάριετη πράγματι, φίλε Μπάντα, η σοφία σου, εξάριετη η οξυδέρκειά σου, καλή η ερώτησή σου. Έτσι λοιπόν εσύ, φίλε Μπάντα, ρωτάς: 'Αυτές οι επιδέξιες ηθικές αρχές, φίλε Άναντα, που έχουν δηλωθεί από τον Ευλογημένο, για ποιον σκοπό έχουν δηλωθεί αυτές οι επιδέξιες ηθικές αρχές από τον Ευλογημένο;'» «Ναι, φίλε». «Αυτές οι επιδέξιες ηθικές αρχές, φίλε Μπάντα, που έχουν δηλωθεί από τον Ευλογημένο, αυτές οι επιδέξιες ηθικές αρχές έχουν δηλωθεί από τον Ευλογημένο ακριβώς για την ανάπτυξη των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης».

«Ποιων τεσσάρων; Εδώ, φίλε, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτές οι επιδέξιες ηθικές αρχές, φίλε Μπάντα, που έχουν δηλωθεί από τον Ευλογημένο, αυτές οι επιδέξιες ηθικές αρχές έχουν δηλωθεί από τον Ευλογημένο ακριβώς για την ανάπτυξη αυτών των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης». Πρώτο.

2. Η ομιλία για τη μακρά διάρκεια

388. Η ίδια περίπτωση. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Μπάντα είπε στον σεβάσμιο Άναντα: «Ποια άραγε, φίλε Άναντα, είναι η αιτία, ποια η συνθήκη για την οποία όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία δεν έχει μεγάλη διάρκεια; Και ποια, φίλε Άναντα, είναι η αιτία, ποια η συνθήκη για την οποία όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία έχει μεγάλη διάρκεια;»

«Καλώς, καλώς, φίλε Μπάντα! Εξάριετη πράγματι, φίλε Μπάντα, η σοφία σου, εξάριετη η οξυδέρκειά σου, καλή η ερώτησή σου. Έτσι λοιπόν εσύ, φίλε Μπάντα, ρωτάς: 'Ποια άραγε, φίλε Άναντα, είναι η αιτία, ποια η συνθήκη για την οποία όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία δεν έχει μεγάλη διάρκεια; Και ποια, φίλε Άναντα, είναι η αιτία, ποια η συνθήκη για την οποία όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία έχει μεγάλη διάρκεια;'» «Ναι, φίλε». «Λόγω των μη αναπτυγμένων και μη καλλιεργημένων τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης, φίλε, όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία δεν έχει μεγάλη διάρκεια. Και επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, φίλε, όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία έχει μεγάλη διάρκεια».

«Ποιων τεσσάρων; Εδώ, φίλε, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Λόγω των μη αναπτυγμένων και μη καλλιεργημένων αυτών των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης, φίλε, όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία δεν έχει μεγάλη διάρκεια. Και επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, φίλε, όταν ο Τατχάγκατα

έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία έχει μεγάλη διάρκεια». Δεύτερο.

3. Η ομιλία για την παρακμή

389. Κάποτε ο σεβάσμιος Άναντα και ο σεβάσμιος Μπάντα διέμεναν στην Παταλίπουττα, στο μοναστήρι Κουκκούτα. Τότε ο σεβάσμιος Μπάντα, την απογευματινή περίοδο της ημέρας, αφού βγήκε από την απομόνωση, πλησίασε τον σεβάσμιο Άναντα· αφού πλησίασε, χαιρέτησε τον σεβάσμιο Άναντα. Αφού ολοκλήρωσε την ευγενική και αξιομνημόνευτη συζήτηση, κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Μπάντα είπε στον σεβάσμιο Άναντα: «Ποια άραγε, φίλε Άναντα, είναι η αιτία, ποια η συνθήκη για την οποία υπάρχει παρακμή της Άριστης Διδασκαλίας; Ποια άραγε, φίλε Άναντα, είναι η αιτία, ποια η συνθήκη για την οποία δεν υπάρχει παρακμή της Άριστης Διδασκαλίας;»

«Καλώς, καλώς, φίλε Μπάντα! Εξαιρετη πράγματι, φίλε Μπάντα, η σοφία σου, εξαιρετη η οξυδέρκειά σου, καλή η ερώτησή σου. Έτσι λοιπόν εσύ, φίλε Μπάντα, ρωτάς: 'Ποια άραγε, φίλε Άναντα, είναι η αιτία, ποια η συνθήκη για την οποία υπάρχει παρακμή της Άριστης Διδασκαλίας; Και ποια, φίλε Άναντα, είναι η αιτία, ποια η συνθήκη για την οποία δεν υπάρχει παρακμή της Άριστης Διδασκαλίας;'» «Ναι, φίλε». «Λόγω των μη αναπτυγμένων και μη καλλιεργημένων τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης, φίλε, υπάρχει παρακμή της Άριστης Διδασκαλίας. Και επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, φίλε, δεν υπάρχει παρακμή της Άριστης Διδασκαλίας».

«Ποιων τεσσάρων; Εδώ, φίλε, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Λόγω των μη αναπτυγμένων και μη καλλιεργημένων αυτών των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης, φίλε, υπάρχει παρακμή της Άριστης Διδασκαλίας. Και επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, φίλε, δεν υπάρχει παρακμή της Άριστης Διδασκαλίας». Τρίτη.

4. Η ομιλία για τον αγνό

390. Προέλευση στη Σαβάττι. «Αυτές οι τέσσερις, μοναχοί, είναι οι εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτές, μοναχοί, είναι οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης». Τέταρτο.

5. Η ομιλία για κάποιον Βραχμάνο

391. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Σαβάττι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα. Τότε κάποιος βραχμάνος πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, χαιρέτησε τον Ευλογημένο. Αφού ολοκλήρωσε την

ευγενική και αξιομνημόνευτη συζήτηση, κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, εκείνος ο βραχμάνος είπε στον Ευλογημένο: «Ποια άραγε, αγαπητέ Γκόταμα, είναι η αιτία, ποια η συνθήκη για την οποία όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία δεν έχει μεγάλη διάρκεια; Και ποια, αγαπητέ Γκόταμα, είναι η αιτία, ποια η συνθήκη για την οποία όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία έχει μεγάλη διάρκεια;»

«Λόγω των μη αναπτυγμένων και μη καλλιεργημένων τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης, βραχμάνε, όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία δεν έχει μεγάλη διάρκεια. Και επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, βραχμάνε, όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία έχει μεγάλη διάρκεια.

«Ποιων τεσσάρων; Εδώ, βραχμάνε, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Λόγω των μη αναπτυγμένων και μη καλλιεργημένων αυτών των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης, βραχμάνε, όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία δεν έχει μεγάλη διάρκεια. Και επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, βραχμάνε, όταν ο Τατχάγκατα έχει επιτύχει το τελικό Νιμπάνα η Άριστη Διδασκαλία έχει μεγάλη διάρκεια».

Όταν αυτό ειπώθηκε, εκείνος ο βραχμάνος είπε στον Ευλογημένο: «Θαυμάσιο, αγαπητέ Γκόταμα... κ.λπ... Ας με θεωρεί ο αξιότιμος Γκόταμα λαϊκό ακόλουθο που έχει καταφύγει στο καταφύγιο εφ' όρου ζωής από σήμερα και στο εξής». Πέμπτο.

6. Η ομιλία για την περιοχή

392. Κάποτε ο σεβάσμιος Σαριπούττα και ο σεβάσμιος Μαχαμογκαλλάνα και ο σεβάσμιος Ανουρούντα διέμεναν στη Σακέτα, στο δάσος Καντακί. Τότε ο σεβάσμιος Σαριπούττα και ο σεβάσμιος Μαχαμογκαλλάνα, την απογευματινή περίοδο της ημέρας, αφού βγήκαν από την απομόνωση, πήγαν εκεί όπου ήταν ο σεβάσμιος Ανουρούντα· αφού πλησίασαν, χαιρέτησαν τον σεβάσμιο Ανουρούντα. Αφού ολοκλήρωσαν την ευγενική και αξιομνημόνευτη συζήτηση, κάθισαν στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Σαριπούττα είπε στον σεβάσμιο Ανουρούντα: «'Ασκούμενος, ασκούμενος', φίλε Ανουρούντα, λέγεται. Σε ποιο βαθμό άραγε, φίλε, κάποιος είναι ασκούμενος;» «Επειδή οι τέσσερες εφαρμογές της μνήμης έχουν αναπτυχθεί εν μέρει, φίλε, κάποιος είναι ασκούμενος».

«Ποιων τεσσάρων; Εδώ, φίλε, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Επειδή αυτές οι τέσσερες εφαρμογές της μνήμης έχουν αναπτυχθεί εν μέρει, φίλε, κάποιος είναι ασκούμενος». Έκτο.

7. Η ομιλία για την ολοκλήρωση

393. Η ίδια περίπτωση. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Σαριπούττα είπε στον σεβάσμιο Ανουρούντα: «'Ο πέραν της άσκησης, ο πέραν της άσκησης', φίλε Ανουρούντα, λέγεται. Σε ποιο βαθμό άραγε, φίλε, κάποιος είναι πέραν της άσκησης;» «Επειδή οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης έχουν αναπτυχθεί πλήρως, φίλε, κάποιος είναι πέραν της άσκησης.»

«Ποιων τεσσάρων; Εδώ, φίλε, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο. Επειδή αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης έχουν αναπτυχθεί πλήρως, φίλε, κάποιος είναι πέραν της άσκησης.» Έβδομη.

8. Η ομιλία για τον κόσμο

394. Η ίδια περίπτωση. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Σαριπούττα είπε στον σεβάσμιο Ανουρούντα: «Ποιων φαινομένων, φίλε Ανουρούντα, επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί, έφτασες σε μεγάλη άμεση γνώση;» «Επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, φίλε, έφτασα σε μεγάλη άμεση γνώση».

«Ποιων τεσσάρων; Εδώ εγώ, φίλε, στο σώμα διαμένω παρατηρώντας το σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα διαμένω παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο. Επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, φίλε, έφτασα σε μεγάλη άμεση γνώση. Και επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, φίλε, γνωρίζω άμεσα χίλιους κόσμους». Όγδοη.

9. Η ομιλία για τον Σιριβάντα

395. Κάποτε ο σεβάσμιος Άναντα διέμενε στη Ρατζάγκαχα, στο Άλσος των Μπαμπού, στο καταφύγιο σίτισης σκιούρων. Εκείνη την περίοδο ο οικοδεσπότης Σιριβάντχα ήταν άρρωστος, ταλαιπωρημένος, βαριά ασθενής. Τότε ο οικοδεσπότης Σιριβάντχα απευθύνθηκε σε κάποιον άνθρωπο: «Έλα εσύ, άνθρωπε, πήγαινε εκεί όπου είναι ο σεβάσμιος Άναντα· αφού πας, εκ μέρους μου απόδωσε σεβασμό με το κεφάλι σου στα πόδια του σεβάσμιου Άναντα: "Ο οικοδεσπότης Σιριβάντχα, σεβάσμιε κύριε, είναι άρρωστος, ταλαιπωρημένος, βαριά ασθενής. Αυτός αποδίδει σεβασμό με το κεφάλι του στα πόδια του σεβάσμιου Άναντα". Και πες έτσι: "Καλό θα ήταν, σεβάσμιε κύριε, αν ο σεβάσμιος Άναντα έρθει στην κατοικία του οικοδεσπότη Σιριβάντχα από συμπόνια"». «Ναι, σεβάσμιε κύριε», απάντησε εκείνος ο άνθρωπος στον οικοδεσπότη Σιριβάντχα και πήγε εκεί όπου ήταν ο σεβάσμιος Άναντα· αφού πλησίασε, απέδωσε σεβασμό στον σεβάσμιο Άναντα και κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, εκείνος ο άνθρωπος είπε στον σεβάσμιο Άναντα: «Ο οικοδεσπότης Σιριβάντχα, σεβάσμιε κύριε, είναι άρρωστος, ταλαιπωρημένος, βαριά ασθενής, αυτός αποδίδει σεβασμό με το κεφάλι του στα πόδια του σεβάσμιου Άναντα. Και λέει επίσης: "Καλό θα ήταν, σεβάσμιε κύριε, αν ο σεβάσμιος Άναντα έρθει στην κατοικία του οικοδεσπότη Σιριβάντχα από συμπόνια"». Ο σεβάσμιος Άναντα αποδέχθηκε με σιωπή.

Τότε ο σεβάσμιος Άναντα, αφού ντύθηκε την πρωινή περίοδο της ημέρας και πήρε το κύπελλο και τους χιτώνες του, πήγε στην κατοικία του οικοδεσπότη Σιριβάντχα· αφού έφτασε, κάθισε στο προετοιμασμένο κάθισμα. Αφού κάθισε, ο σεβάσμιος Άναντα είπε στον οικοδεσπότη Σιριβάντχα: «Μήπως, οικοδεσπότη, είσαι καλά, μήπως τα βγάζεις πέρα, μήπως τα δυσάρεστα αισθήματα υποχωρούν, όχι εντείνονται· Είναι εμφανής η υποχώρησή τους, όχι η ένταση;» «Δεν είμαι καλά, σεβάσμιε κύριε, δεν τα βγάζω πέρα. Έντονα δυσάρεστα αισθήματα εντείνονται σε μένα, δεν υποχωρούν· είναι εμφανής η έντασή τους, όχι η υποχώρησή τους».

«Γι' αυτό, οικοδεσπότη, πρέπει να εξασκείσαι έτσι - "θα διαμένω παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα θα διαμένω παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο". Έτσι πρέπει να εξασκείσαι, οικοδεσπότη».

«Αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, σεβάσμιε κύριε, που έχουν διδαχθεί από τον Ευλογημένο υπάρχουν, αυτές οι νοητικές καταστάσεις υπάρχουν σε μένα, και εγώ φαίνομαι σε αυτές τις νοητικές καταστάσεις. Διότι εγώ, σεβάσμιε κύριε, στο σώμα διαμένω παρατηρώντας το σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα διαμένω παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο. Και αυτοί οι πέντε κατώτεροι νοητικοί δεσμοί, σεβάσμιε κύριε, που έχουν διδαχθεί από τον Ευλογημένο, εγώ, σεβάσμιε κύριε, δεν θεωρώ κανέναν από αυτούς μη εγκαταλελειμμένο στον εαυτό μου». «Είσαι τυχερός, οικοδεσπότη, είναι καλή τύχη για σένα, οικοδεσπότη! Ο καρπός της μη-επιστροφής έχει δηλωθεί από σένα, οικοδεσπότη». Ένατη.

10. Η ομιλία για τον Μαναντίννα

396. Η ίδια περίπτωση. Εκείνη την περίοδο ο οικοδεσπότης Μανάντιννα ήταν άρρωστος, ταλαιπωρημένος, βαριά ασθενής. Τότε ο οικοδεσπότης Μανάντιννα απευθύνθηκε σε κάποιον άνθρωπο: «Έλα εσύ, άνθρωπε... κ.λπ... Δεν είμαι καλά, σεβάσμιε κύριε, δεν τα βγάζω πέρα. Έντονα δυσάρεστα αισθήματα εντείνονται σε μένα, δεν υποχωρούν· είναι εμφανής η έντασή τους, όχι η υποχώρηση. Και εγώ, σεβάσμιε κύριε, πληττόμενος από τέτοιο δυσάρεστο αίσθημα, στο σώμα διαμένω παρατηρώντας το σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα διαμένω παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσaréσκεια για τον κόσμο. Και αυτοί οι πέντε κατώτεροι νοητικοί δεσμοί, σεβάσμιε κύριε, που έχουν διδαχθεί από τον Ευλογημένο, εγώ, σεβάσμιε κύριε, δεν θεωρώ κανέναν από αυτούς μη εγκαταλελειμμένο στον εαυτό μου». «Είσαι τυχερός, οικοδεσπότη, είναι καλή τύχη για σένα, οικοδεσπότη! Ο καρπός της μη-επιστροφής έχει δηλωθεί από σένα, οικοδεσπότη». Δέκατη.

Το κεφάλαιο της διάρκειας της ηθικής, τρίτο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Ηθική, διάρκεια, παρακμή, αγνός, η περιοχή του βραχμάνου·
ολοκληρωμένος, κόσμος, Σιριβάντχα, με τον Μανάντιννα αυτά τα δέκα.

4. Το κεφάλαιο για τα πρωτάκουστα πράγματα

1. Η ομιλία για τα πρωτάκουστα πράγματα

397. Προέλευση στη Σαβάττι. «Αυτή είναι η παρατήρηση του σώματος στο σώμα», έτσι σε μένα, μοναχοί, σχετικά με φαινόμενα που δεν είχαν ακουστεί πριν, εγέρθηκε όραση, εγέρθηκε γνώση, εγέρθηκε σοφία, εγέρθηκε αληθινή γνώση, εγέρθηκε φως. «Αυτή λοιπόν η παρατήρηση του σώματος στο σώμα πρέπει να αναπτυχθεί», έτσι σε μένα, μοναχοί... κ.λπ... «έχει αναπτυχθεί», έτσι σε μένα, μοναχοί, σχετικά με φαινόμενα που δεν είχαν ακουστεί πριν, εγέρθηκε όραση, εγέρθηκε γνώση, εγέρθηκε σοφία, εγέρθηκε αληθινή γνώση, εγέρθηκε φως.

«Αυτή είναι η παρατήρηση των αισθημάτων στα αισθήματα», έτσι σε μένα, μοναχοί, σχετικά με φαινόμενα που δεν είχαν ακουστεί πριν, εγέρθηκε όραση, εγέρθηκε γνώση, εγέρθηκε σοφία, εγέρθηκε αληθινή γνώση, εγέρθηκε φως. «Αυτή λοιπόν η παρατήρηση των αισθημάτων στα αισθήματα πρέπει να αναπτυχθεί», έτσι σε μένα, μοναχοί... κ.λπ... «έχει αναπτυχθεί», έτσι σε μένα, μοναχοί, σχετικά με φαινόμενα που δεν είχαν ακουστεί πριν, εγέρθηκε όραση, εγέρθηκε γνώση, εγέρθηκε σοφία, εγέρθηκε αληθινή γνώση, εγέρθηκε φως.

«Αυτή είναι η παρατήρηση του νου στον νου», έτσι σε μένα, μοναχοί, σχετικά με φαινόμενα που δεν είχαν ακουστεί πριν, εγέρθηκε όραση, εγέρθηκε γνώση, εγέρθηκε σοφία, εγέρθηκε αληθινή γνώση, εγέρθηκε φως. «Αυτή λοιπόν η παρατήρηση του νου στον νου πρέπει να αναπτυχθεί», έτσι σε μένα, μοναχοί... κ.λπ... «έχει αναπτυχθεί», έτσι σε μένα, μοναχοί, σχετικά με φαινόμενα που δεν είχαν ακουστεί πριν, εγέρθηκε όραση, εγέρθηκε γνώση, εγέρθηκε σοφία, εγέρθηκε αληθινή γνώση, εγέρθηκε φως.

«Αυτή είναι η παρατήρηση των νοητικών αντικειμένων στα νοητικά αντικείμενα», έτσι σε μένα, μοναχοί, σχετικά με φαινόμενα που δεν είχαν ακουστεί πριν, εγέρθηκε όραση, εγέρθηκε γνώση, εγέρθηκε σοφία, εγέρθηκε αληθινή γνώση, εγέρθηκε φως. «Αυτή λοιπόν η παρατήρηση των νοητικών αντικειμένων στα νοητικά αντικείμενα πρέπει να αναπτυχθεί», έτσι σε μένα, μοναχοί... κ.λπ... «έχει αναπτυχθεί», έτσι σε μένα, μοναχοί, σχετικά με φαινόμενα που δεν είχαν ακουστεί πριν, εγέρθηκε όραση, εγέρθηκε γνώση, εγέρθηκε σοφία, εγέρθηκε αληθινή γνώση, εγέρθηκε φως». Πρώτο.

2. Η ομιλία για το μη πάθος

398. «Αυτές οι τέσσερις, μοναχοί, εφαρμογές της μνήμης όταν αναπτυχθούν και καλλιεργηθούν, οδηγούν αποκλειστικά στην αποστασιοποίηση, στο μη πάθος, στην παύση, στη γαλήνη, στην άμεση γνώση, στην ανώτατη φώτιση, στο Νιμπάνα.

«Ποιες τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτές, μοναχοί, οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης όταν αναπτυχθούν

και καλλιεργηθούν, οδηγούν αποκλειστικά στην αποστασιοποίηση, στο μη πάθος, στην παύση, στη γαλήνη, στην άμεση γνώση, στην ανώτατη φώτιση, στο Νιμπάνα». Δεύτερο.

3. Η ομιλία για την αποτυχία

399. «Σε όποιους, μοναχοί, οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης έχουν αποτύχει, σε αυτούς έχει αποτύχει η ευγενής οδός που οδηγεί ορθά στην εξάλειψη της δυστυχίας. Σε όποιους, μοναχοί, οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης έχουν ξεκινήσει, σε αυτούς έχει ξεκινήσει η ευγενής οδός που οδηγεί ορθά στην εξάλειψη της δυστυχίας.

«Ποιες τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε όποιους, μοναχοί, αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης έχουν αποτύχει, σε αυτούς έχει αποτύχει η ευγενής οδός που οδηγεί ορθά στην εξάλειψη της δυστυχίας. Σε όποιους, μοναχοί, αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης έχουν ξεκινήσει, σε αυτούς έχει ξεκινήσει η ευγενής οδός που οδηγεί ορθά στην εξάλειψη της δυστυχίας». Τρίτη.

4. Η ομιλία για το αναπτυγμένο

400. «Αυτές οι τέσσερις, μοναχοί, εφαρμογές της μνήμης όταν αναπτυχθούν και καλλιεργηθούν οδηγούν στη μετάβαση από τη μια όχθη στην άλλη.

«Ποιες τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτές, μοναχοί, οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης όταν αναπτυχθούν και καλλιεργηθούν οδηγούν στη μετάβαση από τη μια όχθη στην άλλη». Τέταρτο.

5. Η ομιλία για τη μνήμη

401. Προέλευση στη Σαβάττχι. «Μνήμων, μοναχοί, ένας μοναχός θα πρέπει να διαμένει, με πλήρη επίγνωση. Αυτή είναι η παραίνεσή μας προς εσάς».

«Και πώς, μοναχοί, ένας μοναχός είναι μνήμων; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Έτσι, μοναχοί, ένας μοναχός είναι μνήμων.

«Και πώς, μοναχοί, ένας μοναχός έχει πλήρη επίγνωση; Εδώ, μοναχοί, σε έναν μοναχό τα αισθήματα εγείρονται γνωστά, διαρκούν γνωστά, παρέρχονται γνωστά. Οι λογισμοί εγείρονται γνωστοί, διαρκούν γνωστοί, παρέρχονται γνωστοί. Οι αντιλήψεις εγείρονται γνωστές, διαρκούν γνωστές, παρέρχονται γνωστές. Έτσι, μοναχοί, ένας μοναχός έχει πλήρη επίγνωση. Μνήμων, μοναχοί, ένας μοναχός θα

πρέπει να διαμένει, με πλήρη επίγνωση. Αυτή είναι η παραίνεσή μας προς εσάς». Πέμπτο.

6. Η ομιλία για την τελική γνώση

402. «Αυτές οι τέσσερις, μοναχοί, είναι οι εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτές, μοναχοί, είναι οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Επειδή έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, μοναχοί, ένα από δύο αποτελέσματα αναμένεται - η τελική απελευθερωτική γνώση στην παρούσα ζωή· ή, αν υπάρχει υπόλειμμα προσκόλλησης, η μη-επιστροφή». Έκτο.

7. Η ομιλία για την επιθυμία

403. «Αυτές οι τέσσερις, μοναχοί, είναι οι εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, όποια επιθυμία υπάρχει για το σώμα, αυτή εγκαταλείπεται. Με την εγκατάλειψη της επιθυμίας, το αθάνατο πραγματώνεται.

Στα αισθήματα διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα στα αισθήματα, όποια επιθυμία υπάρχει για τα αισθήματα, αυτή εγκαταλείπεται. Με την εγκατάλειψη της επιθυμίας, το αθάνατο πραγματώνεται.

Στη συνείδηση διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση στη συνείδηση, όποια επιθυμία υπάρχει για τη συνείδηση, αυτή εγκαταλείπεται. Με την εγκατάλειψη της επιθυμίας, το αθάνατο πραγματώνεται.

Στα νοητικά φαινόμενα διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, όποια επιθυμία υπάρχει για τα νοητικά φαινόμενα, αυτή εγκαταλείπεται. Με την εγκατάλειψη της επιθυμίας, το αθάνατο πραγματώνεται». Έβδομη.

8. Η ομιλία για την πλήρη κατανόηση

404. «Αυτές οι τέσσερις, μοναχοί, είναι οι εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, το σώμα έχει κατανοηθεί πλήρως. Με την πλήρη κατανόηση του σώματος, το αθάνατο πραγματώνεται.

Στα αισθήματα διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα στα αισθήματα, τα αισθήματα έχουν κατανοηθεί πλήρως. Με την πλήρη κατανόηση των αισθημάτων, το αθάνατο πραγματώνεται.

Στη συνείδηση διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση στη συνείδηση, η συνείδηση έχει κατανοηθεί πλήρως. Με την πλήρη κατανόηση της συνείδησης, το αθάνατο πραγματώνεται.

Στα νοητικά φαινόμενα διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, τα νοητικά φαινόμενα έχουν κατανοηθεί πλήρως. Με την πλήρη κατανόηση των νοητικών φαινομένων, το αθάνατο πραγματώνεται». Όγδοη.

9. Η ομιλία για την ανάπτυξη

405. «Θα διδάξω, μοναχοί, την ανάπτυξη των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης. Ακούστε το». «Ποια, μοναχοί, είναι η ανάπτυξη των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτή, μοναχοί, είναι η ανάπτυξη των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης». Ένατη.

10. Η ομιλία για την ανάλυση

406. «Θα σας διδάξω, μοναχοί, την εφαρμογή της μνήμης και την ανάπτυξη της εφαρμογής της μνήμης και την πρακτική που οδηγεί στην ανάπτυξη της εφαρμογής της μνήμης. Ακούστε το». «Και ποια είναι, μοναχοί, η εφαρμογή της μνήμης; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτή ονομάζεται, μοναχοί, εφαρμογή της μνήμης».

«Και ποια είναι, μοναχοί, η ανάπτυξη της εφαρμογής της μνήμης; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας στο σώμα τη φύση της έγερσης, διαμένει παρατηρώντας στο σώμα τη φύση της παρακμής, διαμένει παρατηρώντας στο σώμα τη φύση της έγερσης και της παρακμής, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Διαμένει παρατηρώντας στα αισθήματα τη φύση της έγερσης... κ.λπ... διαμένει παρατηρώντας στη συνείδηση τη φύση της έγερσης... διαμένει παρατηρώντας στα νοητικά φαινόμενα τη φύση της έγερσης, διαμένει παρατηρώντας στα νοητικά

φαινόμενα τη φύση της παρακμής, διαμένει παρατηρώντας στα νοητικά φαινόμενα τη φύση της έγερσης και της παρακμής, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτή ονομάζεται, μοναχοί, ανάπτυξη της εφαρμογής της μνήμης.

«Και ποια είναι, μοναχοί, η πρακτική που οδηγεί στην ανάπτυξη της εφαρμογής της μνήμης; Αυτή ακριβώς η ευγενής οκταμελής οδός, δηλαδή - ορθή άποψη, ορθός λογισμός, ορθή ομιλία, ορθή πράξη, ορθός βιοπορισμός, ορθή προσπάθεια, ορθή μνήμη, ορθή αυτοσυγκέντρωση. Αυτή ονομάζεται, μοναχοί, πρακτική που οδηγεί στην ανάπτυξη της εφαρμογής της μνήμης». Δέκατη.

Το κεφάλαιο του μη ακουσμένου, τέταρτο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Το μη ακουσμένο, το μη πάθος, η αποτυχία, η ανάπτυξη, η μνήμη· η τελική απελευθερωτική γνώση, η θέληση, η πλήρης κατανόηση, η ανάπτυξη και με την ανάλυση.

5. Το κεφάλαιο για το αθάνατο

1. Η ομιλία για την αθανασία

407. Προέλευση στη Σαβάττχι. «Στις τέσσερις, μοναχοί, εφαρμογές της μνήμης διαμείνετε με τον νου καλά εδραιωμένο. Μην αφήσετε το αθάνατο να σας ξεφύγει. Σε ποιες τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτές, μοναχοί, τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης διαμείνετε με τον νου καλά εδραιωμένο. Μην αφήσετε το αθάνατο να σας ξεφύγει». Πρώτο.

2. Η ομιλία για την προέλευση

408. «Θα διδάξω, μοναχοί, την προέλευση και την πάροδο των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης. Ακούστε το. Και ποια, μοναχοί, είναι η προέλευση του σώματος; Από την προέλευση της τροφής προέρχεται η προέλευση του σώματος· από την παύση της τροφής προέρχεται η πάροδος του σώματος. Από την προέλευση της επαφής προέρχεται η προέλευση των αισθημάτων· από την παύση της επαφής προέρχεται η πάροδος των αισθημάτων. Από την προέλευση της νοητικότητας και υλικότητας προέρχεται η προέλευση της συνείδησης· από την παύση της νοητικότητας και υλικότητας προέρχεται η πάροδος της συνείδησης. Από την προέλευση της προσοχής προέρχεται η προέλευση των νοητικών φαινομένων· από την παύση της προσοχής προέρχεται η πάροδος των νοητικών φαινομένων». Δεύτερο.

3. Η ομιλία για την οδό

409. Προέλευση στη Σαβάττχι. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Κάποτε, μοναχοί, διέμενα στην Ουρουβέλα, στην όχθη του ποταμού Νεραντζαρά, κάτω από την ινδοσυκιά του γιδοβοσκού, αμέσως μετά τον πλήρη φωτισμό μου. Σε μένα, μοναχοί, που είχα μεταβεί σε ιδιωτικό χώρο και ήμουν σε απομόνωση,

εγέρθηκε αυτός ο αναλογισμός: 'Αυτή είναι η μονόδρομη οδός για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης'.

«Ποιες τέσσερις; Ένας μοναχός θα διέμενε στο σώμα παρατηρώντας το σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· ή ένας μοναχός στα αισθήματα θα διέμενε παρατηρώντας τα αισθήματα... κ.λπ... ή ένας μοναχός στη συνείδηση θα διέμενε παρατηρώντας τη συνείδηση... κ.λπ... ή ένας μοναχός θα διέμενε στα νοητικά φαινόμενα παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτή είναι η μονόδρομη οδός για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

«Τότε, μοναχοί, ο Βράχμα Σαχάμπατι, αφού αντιλήφθηκε με τον νου του τον αναλογισμό του νου μου - όπως ακριβώς ένας δυνατός άνδρας θα άπλωνε το λυγισμένο χέρι του ή θα λύγιζε το απλωμένο χέρι του, ακριβώς έτσι - εξαφανίστηκε από τον κόσμο του Βράχμα και εμφανίστηκε μπροστά μου. Τότε, μοναχοί, ο Βράχμα Σαχάμπατι, αφού τακτοποίησε τον άνω χιτώνα του πάνω από τον έναν ώμο, αφού χαιρέτησε με ενωμένες παλάμες προς την κατεύθυνσή μου, μου είπε: 'Έτσι είναι, Ευλογημένε, έτσι είναι, Καλότυχε! Αυτή είναι η μονόδρομη οδός, σεβάσμιε κύριε, για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης'.

«Ποιες τέσσερις; Ένας μοναχός, σεβάσμιε κύριε, θα διέμενε στο σώμα παρατηρώντας το σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· ή στα αισθήματα... κ.λπ... ή στη συνείδηση... κ.λπ... ή, σεβάσμιε κύριε, ένας μοναχός θα διέμενε στα νοητικά φαινόμενα παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτή είναι η μονόδρομη οδός, σεβάσμιε κύριε, για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

«Αυτά είπε, μοναχοί, ο Βράχμα Σαχάμπατι. Αφού είπε αυτά, είπε επιπλέον αυτό:

«Αυτός που βλέπει την εξάλειψη της γέννησης ως το τέλος, επιθυμώντας την ευημερία, κατανοεί τη μονόδρομη οδό· με αυτή την οδό διέβησαν πριν, θα διαβούν και όσοι διαβαίνουν τη νοητική πλημμύρα». Τρίτη.

4. Η ομιλία για τη μνήμη

410. «Μνήμων, μοναχοί, ένας μοναχός θα πρέπει να διαμένει. Αυτή είναι η παραίνεσή μας προς εσάς. Και πώς, μοναχοί, ένας μοναχός είναι μνήμων; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με

πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Έτσι, μοναχοί, ένας μοναχός είναι μνήμων. Μνήμων, μοναχοί, ένας μοναχός θα πρέπει να διαμένει. Αυτή είναι η παραίνεσή μας προς εσάς». Τέταρτο.

5. Η ομιλία για το σωρό του καλού

411. Κάποιος λέγοντας "σωρός του καλού", μοναχοί, μιλώντας σωστά θα έλεγε τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Διότι αυτός είναι ολόκληρος ο σωρός του καλού, μοναχοί, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης.

«Ποιες τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... παρατηρώντας τη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Κάποιος λέγοντας "σωρός του καλού", μοναχοί, μιλώντας σωστά θα έλεγε αυτές τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Διότι αυτός είναι ολόκληρος ο σωρός του καλού, μοναχοί, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης». Πέμπτο.

6. Η ομιλία για την αυτοσυγκράτηση του Πάττιμοκχα

412. Τότε κάποιος μοναχός πλησίασε τον Ευλογημένο... κ.λπ... Καθισμένος στο πλάι, εκείνος ο μοναχός είπε στον Ευλογημένο:

«Καλώς, σεβάσμιε κύριε, ας μου διδάξει ο Ευλογημένος τη Διδασκαλία συνοπτικά, ώστε εγώ, αφού ακούσω τη Διδασκαλία του Ευλογημένου, να παραμείνω μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος». «Γι' αυτό εσύ, μοναχέ, καθάρισε την αρχή στις καλές νοητικές καταστάσεις. Και ποια είναι η αρχή των καλών νοητικών καταστάσεων; Εδώ εσύ, μοναχέ, διαμένε συγκρατημένος με την αυτοσυγκράτηση του Πάττιμοκχα, τέλειος στην καλή συμπεριφορά και στον νόμιμο τρόπο που συχνάζεις, βλέποντας κίνδυνο στα ελάχιστα σφάλματα, αφού αναλάβεις τους κανόνες εξάσκησης εξασκήσου σε αυτούς. Όταν λοιπόν εσύ, μοναχέ, θα διαμένεις συγκρατημένος με την αυτοσυγκράτηση του Πάττιμοκχα, τέλειος στην καλή συμπεριφορά και στον νόμιμο τρόπο που συχνάζεις, βλέποντας κίνδυνο στα ελάχιστα σφάλματα, αφού αναλάβεις τους κανόνες εξάσκησης εξασκήσου σε αυτούς· τότε εσύ, μοναχέ, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, θα αναπτύξεις τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

«Ποιες τέσσερις; Εδώ εσύ, μοναχέ, διαμένε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... διαμένε παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Όταν λοιπόν εσύ, μοναχέ, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, αναπτύξεις έτσι αυτές τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, τότε σε σένα, μοναχέ, όποια νύχτα ή ημέρα έρχεται, μόνο ανάπτυξη αναμένεται στις καλές νοητικές καταστάσεις, όχι παρακμή».

Τότε εκείνος ο μοναχός, αφού χάρηκε και ευχαρίστησε για τα λόγια του Ευλογημένου, σηκώθηκε από τη θέση του, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο, τον περιήλθε κρατώντας τον στα δεξιά του και έφυγε. Τότε εκείνος ο μοναχός, μένοντας μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος, σε σύντομο χρονικό διάστημα - για τον σκοπό που οι γιοι καλών οικογενειών σωστά αναχωρούν από την οικογενειακή ζωή στην άστεγη ζωή, αυτό το ανυπέρβλητο - τον τελικό στόχο της άγιας ζωής, έχοντας ο ίδιος κατανοήσει πλήρως με άμεση γνώση στην παρούσα ζωή, έχοντας επιτύχει, παραμένει. Γνώρισε άμεσα: «η γέννηση έχει εξαλειφθεί, η άγια ζωή έχει βιωθεί, αυτό που έπρεπε να γίνει έχει γίνει, δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο για αυτή την κατάσταση ύπαρξης». Και εκείνος ο μοναχός έγινε ένας από τους Άξιους. Έκτο.

7. Η ομιλία για την κακή συμπεριφορά

413. Τότε κάποιος μοναχός πλησίασε τον Ευλογημένο... κ.λπ... «Καλώς, σεβάσμιε κύριε, ας μου διδάξει ο Ευλογημένος συνοπτικά τη Διδασκαλία, ώστε εγώ, αφού ακούσω τη Διδασκαλία του Ευλογημένου, να παραμείνω μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος». «Γι' αυτό εσύ, μοναχέ, καθάρισε την αρχή στις καλές νοητικές καταστάσεις. Και ποια είναι η αρχή των καλών νοητικών καταστάσεων; Εδώ εσύ, μοναχέ, εγκαταλείποντας την κακή σωματική συμπεριφορά θα αναπτύξεις την καλή σωματική συμπεριφορά. Εγκαταλείποντας την κακή λεκτική συμπεριφορά θα αναπτύξεις την καλή λεκτική συμπεριφορά. Εγκαταλείποντας την κακή νοητική συμπεριφορά θα αναπτύξεις την καλή νοητική συμπεριφορά. Όταν λοιπόν εσύ, μοναχέ, εγκαταλείποντας την κακή σωματική συμπεριφορά θα αναπτύξεις την καλή σωματική συμπεριφορά, εγκαταλείποντας την κακή λεκτική συμπεριφορά θα αναπτύξεις την καλή λεκτική συμπεριφορά, εγκαταλείποντας την κακή νοητική συμπεριφορά θα αναπτύξεις την καλή νοητική συμπεριφορά, τότε εσύ, μοναχέ, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, θα αναπτύξεις τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

«Ποιες τέσσερις; Εδώ εσύ, μοναχέ, διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Όταν λοιπόν εσύ, μοναχέ, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, αναπτύξεις έτσι αυτές τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, τότε σε σένα, μοναχέ, όποια νύχτα ή ημέρα έρχεται, μόνο ανάπτυξη αναμένεται στις καλές νοητικές καταστάσεις, όχι παρακμή»... κ.λπ... Και εκείνος ο μοναχός έγινε ένας από τους Άξιους. Έβδομη.

8. Η ομιλία για τον φίλο

414. «Όσους, μοναχοί, θα συμπονούσατε, και όσοι θα θεωρούσαν ότι πρέπει να ακούσουν - φίλοι ή σύμβουλοι ή συγγενείς ή ομόαιμοι - αυτοί, μοναχοί, πρέπει να ενθαρρυνθούν, να εγκατασταθούν και να εδραιωθούν στην ανάπτυξη των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης.

Ποιων τεσσάρων; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ...

στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Όσους, μοναχοί, θα συμπονούσατε, και όσοι θα θεωρούσαν ότι πρέπει να ακούσουν - φίλοι ή σύμβουλοι ή συγγενείς ή ομόιοι - αυτοί, μοναχοί, πρέπει να ενθαρρυνθούν, να εγκατασταθούν και να εδραιωθούν στην ανάπτυξη αυτών των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης». Όγδοη.

9. Η ομιλία για το αίσθημα

415. «Αυτά, μοναχοί, είναι τα τρία αισθήματα. Ποια τρία; Ευχάριστο αίσθημα, δυσάρεστο αίσθημα, ούτε-δυσάρεστο-ούτε-ευχάριστο αίσθημα - αυτά, μοναχοί, είναι τα τρία αισθήματα. Για την πλήρη κατανόηση αυτών των τριών αισθημάτων, μοναχοί, πρέπει να αναπτυχθούν οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης.

«Ποιες τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Για την πλήρη κατανόηση αυτών των τριών αισθημάτων, μοναχοί, πρέπει να αναπτυχθούν αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης». Ένατη.

10. Η ομιλία για τις νοητικές διαφθορές

416. «Υπάρχουν αυτές οι τρεις νοητικές διαφθορές, μοναχοί. Ποιοι τρεις; Νοητική διαφθορά της φιληδονίας, νοητική διαφθορά της προσκόλλησης στην ύπαρξη, νοητική διαφθορά της άγνοιας - αυτές, μοναχοί, είναι οι τρεις νοητικές διαφθορές. Για την εγκατάλειψη αυτών των τριών νοητικών διαφθορών, μοναχοί, πρέπει να αναπτυχθούν οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης.

«Ποιες τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Για την εγκατάλειψη αυτών των τριών νοητικών διαφθορών, μοναχοί, πρέπει να αναπτυχθούν αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης». Δέκατη.

Το κεφάλαιο του αθάνατου, πέμπτο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Το αθάνατο, η προέλευση, η οδός, η μνήμη και ο σωρός του καλού· ο κύριος μοναστικός κώδικας, η κακή συμπεριφορά, ο φίλος, το αίσθημα και με τις νοητικές διαφθορές.

6. Το κεφάλαιο των διαδοχικών επαναλήψεων για τον Γάγγη

1-12. Η δωδεκάδα ομιλιών που ξεκινά με τον ποταμό Γάγγη

417-428. «Όπως, μοναχοί, ο ποταμός Γάγγης είναι επιρρεπής προς την ανατολή, κεκλιμένος προς την ανατολή, με κλίση προς την ανατολή· ακριβώς έτσι, μοναχοί, ένας μοναχός που αναπτύσσει τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, που καλλιεργεί

τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, γίνεται επιρρεπής προς το Νιμπάνα, κεκλιμένος προς το Νιμπάνα, με κλίση προς το Νιμπάνα.

«Και πώς, μοναχοί, ένας μοναχός που αναπτύσσει τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, που καλλιεργεί τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, γίνεται επιρρεπής προς το Νιμπάνα, κεκλιμένος προς το Νιμπάνα, με κλίση προς το Νιμπάνα; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Έτσι λοιπόν, μοναχοί, ένας μοναχός που αναπτύσσει τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, που καλλιεργεί τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, γίνεται επιρρεπής προς το Νιμπάνα, κεκλιμένος προς το Νιμπάνα, με κλίση προς το Νιμπάνα» πρέπει να αναπτυχθεί.

Το κεφάλαιο της επανάληψης του Γάγγη, έκτο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Έξι επιρρεπή προς την ανατολή, έξι επιρρεπή προς τη θάλασσα·
Αυτά τα δύο έξι γίνονται δώδεκα, γι' αυτό λέγεται το κεφάλαιο.

7. Το κεφάλαιο για την επιμέλεια

1-10. Η δεκάδα ομιλιών που ξεκινά με τον Ταθάγκατα

429-438. «Όσα όντα υπάρχουν, μοναχοί, είτε χωρίς πόδια είτε δίποδα είτε τετράποδα είτε πολύποδα» πρέπει να αναπτυχθεί.

Το κεφάλαιο της επιμέλειας, έβδομο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Ο Τατχάγκατα, το αποτύπωμα, η κορυφή, η ρίζα, η ουσία και ο γιασεμής·
ο βασιλιάς, η σελήνη και ο ήλιος, και με το ύφασμα η δέκατη στροφή.

8. Το κεφάλαιο για τις έντονες προσπάθειες

1-12. Η δωδεκάδα ομιλιών που αρχίζει με τη δύναμη

439-450. «Όπως, μοναχοί, όποιες δραστηριότητες που απαιτούν δύναμη εκτελούνται» πρέπει να αναπτυχθεί.

Το κεφάλαιο αυτού που πρέπει να γίνει με τη δύναμη, όγδοο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Δύναμη και σπόρος και ερπετό, δέντρο με στάμνα και γουρούνι·
Με χώρο και δύο σύννεφα, πλοίο, επισκέπτης και ποταμός.

9. Το κεφάλαιο για τις αναζητήσεις

1-10. Η δεκάδα ομιλιών που αρχίζει με την αναζήτηση

451-460. «Αυτές, μοναχοί, είναι οι τρεις αναζητήσεις. Ποια τρία; Ηδονική αναζήτηση, αναζήτηση ύπαρξης, αναζήτηση της άγιας ζωής» πρέπει να αναπτυχθεί.

Το κεφάλαιο της αναζήτησης, ένατο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Η αναζήτηση, η διάκριση, η νοητική διαφθορά, το γίνεσθαι και η μορφή πόνου, τρεις·
η στειρότητα και ο ρύπος και η ταραχή, το αίσθημα, η επιθυμία και με τη δίψα.

10. Το κεφάλαιο για τις νοητικές πλημμύρες

1-10. Η δεκάδα ομιλιών που αρχίζει με τα ανώτερα νοητικά δεσμά

461-470. «Αυτά τα πέντε, μοναχοί, είναι τα ανώτερα νοητικά δεσμά. Ποια πέντε; Το πάθος για λεπτοφυή υλική ύπαρξη, το πάθος για άυλη ύπαρξη, η αλαζονεία, η ανησυχία, η άγνοια - αυτά λοιπόν, μοναχοί, είναι τα πέντε ανώτερα νοητικά δεσμά. Για την άμεση γνώση, για την πλήρη κατανόηση, για την πλήρη εξάλειψη, για την εγκατάλειψη αυτών των πέντε ανώτερων νοητικών δεσμών, μοναχοί, πρέπει να αναπτυχθούν οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης.

«Ποιες τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Για την άμεση γνώση, για την πλήρη κατανόηση, για την πλήρη εξάλειψη, για την εγκατάλειψη αυτών των πέντε ανώτερων νοητικών δεσμών, μοναχοί, πρέπει να αναπτυχθούν αυτές οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

Το κεφάλαιο της νοητικής πλημμύρας, δέκατο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Νοητική πλημμύρα, νοητική δέσμευση, προσκόλληση, νοητικός κόμβος και με υπολανθάνουσα τάση·
είδη αισθησιακής ηδονής, νοητικά εμπόδια, συναθροίσματα, κατώτερα και ανώτερα.

Η συλλογή της εφαρμογής της μνήμης, τρίτη.

ΠΑΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Η παρούσα μετάφραση αποτελεί μέρος του PaliVerse Project, της πρώτης πλήρους και ενιαίας αγγλικής μετάφρασης του Κανόνα Πάλι, μαζί με τα Σχόλια (Aṭṭhakathā) και τα Υποσχόλια (Ṭīkā) και συνοδεύεται από διαδραστικά εργαλεία μελέτης. Το PaliVerse είναι ένα έργο σε εξέλιξη. Οι μεταφράσεις που δημιουργούνται με τεχνητή νοημοσύνη βελτιώνονται συνεχώς μέσω αναθεωρήσεων και σχολίων από ειδικούς. Το παρόν κείμενο αποτελεί την πιο πρόσφατη μετάφραση κατά την ημερομηνία λήψης.

Ημερομηνία δημιουργίας PDF: 14 Σεπτεμβρίου 2026

ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΡΑΘΕΣΕΤΕ ΤΗΝ ΠΗΓΗ

PaliVerse (2026). Ο Τριμερής Κανόνας. Ο Κανόνας των Ομιλιών. 3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών. 5. Το μεγάλο βιβλίο. 3. Συνδεδεμένες ομιλίες για τις εφαρμογές της μνήμης έχει ανακτηθεί από το paliverse.org

© 2026 The PaliVerse Project · Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος
Κέντρο Μελέτης και Πρακτικής Βουδισμού Τεραβάδα
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία εγγεγραμμένη στην Ελλάδα
Το παρόν PDF μπορεί να διανέμεται ελεύθερα για σκοπούς μελέτης και πρακτικής.

PaliVerse.org